No. 30. ANUL V. 28 Aprilie 1902.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an Lei 8
» » » 6 luni » 3 | Un numĕr. . . . . .15 bani
Pentru anunciuri 1 leŭ linia. Mica publicitate 5 bani cuvîntul
Manuscriptele nepublicate se ard.

Redacția și Administrația Str. Mântulésa No. 9, Bucurescĭ.

Eforia Spitalelor Civile din Bucurescĭ.

PUBLICAŢIUNE

La 7 Maiŭ orele 10 a. m. se va ţine a 5-a licitaţie la Eforie, pentru untura de porc, necesară depositelor în exerciţiul 1902 — 1903.

Doritoriĭ vor presentà oferte sigilate însoţite de o garanţie provisorie de 500 leĭ, iar garanţia definitivă va fi de 1.000 leĭ.

La 8 Maiŭ orele 10 a. m. se va ţine a 3-a licitaţie la Eforie, pentru materialul de cusătorie (marchitănie) necesară depositului în exerciţiul 1902 — 1903 Ofertele vor fi sigilate şi însoţite de o garanţie provisorie de 150 leĭ, iar garanţia definitivă va fi de 300 leĭ.

La 9 Maiŭ, orele 10 a. m., se va ţine a 5-a licitaţie la Eforie, pentru săpunul ordinar şi seul topit de óie, necesar depositului în exerciţiul 1902 — 1903. Ofertele vor fi sigilate şi însoţite de o garanţie provisorie de 200 leĭ, iar garanţia definitivă va fi de 400 leĭ.

La 20 Maiŭ, orele 10 a. m., se va ţine a 5-a licitaţie la Eforie, pentru vinul alb şi roşu, necesar depositului în exerciţiul 1902—1903. Licitaţia se ţine prin oferte sigilate însoţite de o garanţie provisorie de leĭ 1.000, iar garanţia definitivă va fi de leĭ 2.000.

Tot la 20 Maiŭ, orele 3 p. m., se va ţine licitaţie cu oferte închise la Eforie, pentru închirierea pe timp de 5 anĭ, cu începere de la 20 Iunie 1902 a hoteluluĭ Caraiman din Sinaia (Prahova). Nu se vor primì a concurà decât acele persóne carĭ vor probà că aŭ ţinut în arendă hotelurĭ de primul rang, fie în ţară fie în străinătate.

Garanţia provisorie pentru admitere la licitaţie va fi de leĭ 7.500.

Condiţiunile speciale, precum şi orĭ-ce alte informaţiunĭ, pentru tóte licitaţiunile de maĭ sus, se pot luà la serv. Bunurilor Eforieĭ, în ḑilele şi orele de lucru.

Licitaţiunile se vor ţine conform art. 68 — 79 din legea comptabilităţiĭ publice.

Din noŭ şi cu insistenţă rugăm pe abonaţiĭ noştri, să achite abonamentul când li se presintă chitanţele saŭ sunt avisaţĭ. Noĭ credem că e o uşurinţă pentru d niĭ abonaţĭ, de a li se cere plata chiar la domiciliŭ, scutindu-ĭ ast-fel de multe neajunsurĭ. Şi cum dejà s'a împlinit jumătate din anul al V-lea, vom fi nevoiţĭ a suspendà trimiterea revisteĭ, tuturor celor ce vor neglijà a'şĭ achità abonamentul saŭ vor amânà plata, acolo unde s'aŭ trimis dejà chitanţele. Costul de 5 leĭ este atât de mic, încât nu póte fi nimĕruĭ greŭ a'l plăti.

Administraţia.

24 APRILIE

Miercurĭ, fiind aniversarea numeluĭ M. S. Regineĭ, Capitala, ca şi ţara întrégă, a serbat acéstă ḑi, scumpă Românilor.

M. S. Regina s'a născut prinţesă de Wied la 29 Decembrie 1843.

Castelul părintesc, unde şi-a petrecut prima tinereţe, e situat în apropiere de nisce imense pădurĭ de fagĭ, printre carĭ vêntul suflă cu putere şi de unde se póte ascultà murmurul etern al Rinuluĭ.

M. S. Regina Elisabeta.

M. S. Regele Carol I.

A ţinut-o în braţe la botez marea ducesă a Rusieĭ Elisabeta şi regina Prusieĭ Elisabeta, şi Elisabeta fu numită frumósa şi voĭnica copilă.

Talentul prinţeseĭ de Wied se manifestă repede. Ea căută ca şi în mod instinctiv studiul. La ḑece anĭ compunea versurĭ, la 14 anĭ scrisese o nuvelă.

Şi studià cu pasiune, cu nerăbdare febrilă: limbile antice şi moderne, matematicile, fisica, sciinţele istorice şi filosofice, musica, desemnul, pictura, etc.

Tînĕra prinţesă Elisabeta erà admirată chiar de atuncĭ în tótă Germania. Ea erà numită în chip poetic *Waldröchen* (Rosa pădurilor).

Intr'o ḑi din anul 1868, coborînd scările palatuluĭ, un picior îĭ alunecă şi erà cât p'aci să cadă. Prinţul Carol de Hohenzollern, care în acel moment se urcà pe aceleaşĭ scărĭ, cu o mişcare repede o susţinù. Ceĭ doĭ prinţĭ, carĭ se întâlneaŭ pentru prima óră, se cunosc în acéstă bizară coincidenţă. La 15 Noembrie din acel an, la Neuwied, s'a celebrat căsătoria între Elisabeta şi Carol. Cu cât drag, M. S. Regina şi-a consacrat viaţa, noueĭ Sale patriĭ, o sciŭ toţĭ Româniĭ.

O carte folositóre (1).

Revoluţiunea din 1848 nu a isbutit în Principate, cum nu a isbutit nicăirea. Dar faptul că, în Moldova, a fost în fruntea mişcării ceĭ maĭ însemnaţĭ bărbaţĭ din acel timp; că în Transilvania, Româniĭ s'aŭ luptat cu un eroism fără margine pentru esistenţa lor naţională; tóte aceste fapte aŭ interesat pe Europa, aŭ deschis ochiĭ diplomaţilor şi i-aŭ făcut să înţelégă că la Dunărea de jos este un popor de viţă latină, care vreà să trăiască de sine stătător. Protectoratul rusesc erà lovit de mórte. De giaba s'a încheiat *Convenţiunea de la Balta Liman* (1849) între Rusia şi Turcia, prin care se desfiinţaŭ Adunările şi se numiaŭ Domnĭ pe şépte anĭ: *Gr. A. Ghica* în Moldova şi *Barbu D. Ştirbeĭ* în Muntenia; epoca a-tot-puterniciei Consulilor rusescĭ erà trecută pentru de a pururea.

De aceea, în timpul acestuĭ regim, nu maĭ e vorbă de opoziţiune contra Domnilor, de a se criticà guvernarea lor; atenţiunea patrioţilor este îndreptată în altă direcţiune. Eĭ caută să se folosésca de rĕsboiul din Crimeia, de bunele dispoziţiunĭ ale luĭ Napoleon III în cestiunea naţionalităţilor, şi tótă activitatea lor, emigraţĭ saŭ în ţară, se indrumă a se face să se admită programa Partideĭ Naţionale care se resumà în următórele puncte: **Unirea Moldoveĭ cu Muntenia, Autonomie, Guvern constituţional representativ** şi pentru stabilirea definitivă a ordineĭ, **Principe străin ereditar.** Tractatul de la Paris din 1856 a *desfiinţat Protectoratul rusesc, punênd Principatele sub garanţia celor şépte puterĭ europeiene,* a înapoiat Moldoveĭ treĭ judeţe din Basarabia şi a prevĕḑut întrunirea unuĭ *Divan ad-hoc* de fie-care Principat.

Amêndouĕ Divanurile s'aŭ rostit pentru **„Cele patru puncte“** şi cel din Moldova a arătat şi dorinţĭ pentru reorganisarea Ţărilor.

Dorinţele Românilor aŭ fost cercetate în Conferinţa din 1858 şi s'aŭ consfinţit prin **Convenţiunea de la Paris** (7/19 August).

Prin acéstă Convenţiune s'a acordat Unirea legislaţiuniĭ şi a puteriĭ armate; se prevedeà o *Comisiune Centrală* la Focşanĭ ca să pregătéscă proiecte de legĭ comune pentru ambele Principate; dar se înfiinţà în fie-care Principat câte o Adunare alcătuită din representanţiĭ proprietarilor marĭ şi micĭ şi a bogătaşilor din oraşe şi se hotărî să se alégă câte un Domn, dintre ceĭ cu 3.000 de galbenĭ venit anual şi carĭ aŭ ocupat funcţiunĭ însemnate în ţară. Convenţiunea prevedeà egalitatea cetăţenilor înaintea legiĭ.

(1) Veḑĭ No. 27.

Pentru ca noua lege fundamentală să se pună în lucrare. Conferinţa a decis ca ceĭ doĭ Caimacamĭ, *N. Vogoridi* din Moldova şi *Al. Ghica* (fostul Domnitor) din Muntenia, să se retragă făcênd loc unor Locotenenţe domnescĭ, alcătuite din câte treĭ foştĭ miniştri aĭ celor de pe urmă Domnĭ. (*V. Sturdza, A. Panu* şi *St. Catargiu* în Moldova; *I. Manu, Em. Bălianu* şi *I. Filipescu* în Muntenia). Sarcina acestora erà de a întrunì Adunările Elective pentru alegerea Domnilor.

Camera din Moldova a ales Domn pe **Alexandru Cuza** 5/17 Ianuarie 1859, şi peste treĭ sĕptămânĭ, Camera din Muntenia sub presiunea poporuluĭ din Bucurescĭ, a ales Domn pe aceeaşĭ persónă (24 Ianuarie). Puterile aŭ recunoscut acéstă îndoită alegere şi **Alexandru Ión I** se suì pe tron. Sarcina nouluĭ Domnitor erà fórte greà. Totul erà de făcut. Speranţele eraŭ fórte marĭ şi greutăţile aprópe neînvinse. El erà dator să guverneze cu ómenii din partitul Naţional; dar alegerea sa se făcuse cu unanimitate, şi el nu puté împărţì ţara în două tabere, nicĭ a-şĭ crea ómeniĭ sĕĭ: chiar partidul Naţional se desfăcuse. Strîns uniţĭ în jurul programuluĭ politic care triumfase în mare parte, deosebiţiĭ bărbaţĭ de stat se deosebiaŭ în cestiunile sociale şi de organisare lăuntrică. Erà deosebire de ideĭ între **M. Kogălniceanu** şi **An. Panu, L. Catargiu** şi **P. Mavrogheni** între **Brătieniĭ, Golesciĭ, C. A. Rosetti** şi **Cretzulesciĭ, I. Ghica, V. Boierescu,** şi deosebirĭ şi maĭ marĭ faţă cu partidul care cunosceà de şef pe **Barbu Catargiu.** Domnitorul erà nevoit a se adresà pe rînd deosebiţilor bărbaţĭ şi lucrurile mergeaŭ greŭ cu două capitale, două Adunărĭ şi două Ministere deosebite. Mulţumită sprijinuluĭ împĕratuluĭ **Napoleon III** şi stăruinţiĭ patriotice a luĭ **C. Negri,** agentul ţăriĭ la Constatinopole, Puterile aŭ acordat în 11/23 Decemvrie 1861 **Unirea** şi în **24 Ianuarie 1862,** Camerele s'aŭ întrunit în Bucurescĭ care ajunsese capitala **Românieĭ.**

După îndeplinirea Uniriĭ, s'a putut lucrà maĭ cu folos pentru organisarea ţăriĭ; dar erà o neînţelegere mare între Domnul democrat, singurul care votase în Adunarea ad-hoc din Moldova propunerea luĭ Negri *pentru împroprietărirea ţăranilor*, şi între majoritatea Adunăriĭ eşită din alegĕtorĭ cu cens mare. M. Kogălniceanu fu chemat la Minister. *El făcù secularisarea averilor mânăstirilor închinate.* Averile celor pămîntene se luaseră în 1859. Apoĭ intră în conflict cu Adunarea. Desbaterile adreseĭ din 1863 carĭ conchideaŭ la rĕsturnarea Ministeriuluĭ, aŭ rĕmas celebre. L. Catargiu, preşedintele Camereĭ, a fost oprit de către Domnitor a-ĭ cetì Adresa. Kogălnicénu precipită lucrurile presentând un *proiect de lege rurală* şi când Adunarea refusă a resolvì acéstă cestiune în sens popular, Al. Cuza făcù **lovitura de stat** din 2/14 Maiŭ 1864. Adunarea a fost împrăştiată şi s'a supus la aprobarea poporuluĭ **Statutul fundamental,** prin care se lărgià dreptul de alegĕtor, se înfiinţà un Senat şi se în-

credinţà Domnuluĭ dictatura cu putere de a face legĭ, până la 6 Decemvrie viitor. 750.000 de voturĭ aŭ aprobat lovitura de stat şi Puterile àŭ sancţionat-o. In curs de şése lunĭ, s'aŭ promulgat Codicele civil şi Penal, legea pentru organisarea judecătoréscă, legea comunală şi judeţénă, legea asupra Instrucţiuniĭ publice, şi legea rurală, prin carĭ ţăraniĭ ajungeaŭ proprietarĭ cu condiţiunĭ ca să plătéscă pămîntul în curs de cincĭ-spre-ḑece anĭ. In câte-và lunĭ s'a schimbat faţa ţăriĭ. Dar de atuncĭ Domnitorul îşĭ făcuse duşmanĭ de mórte pe foştiĭ privilegiaţĭ şi pe elementele înaintate carĭ nu-ĭ puteaŭ iertà sdrobirea tribuneĭ şi falşificarea alegerilor!

Al. Cuza simţià că nu maĭ póte guvernà şi că linişteа în spirite nu va domnì decât numaĭ sub un Principe străin; de aceea, la deschiderea Camereĭ, Decemvrie 1865, el ḑise în Discursul tronuluĭ, că a rĕmas numaĭ un punct ne pus în lucrare din vechea programă a partideĭ Naţionale, şi că el nu va fi nicĭ odată o piedică pentru aducerea unuĭ Principe străin. Peste două lunĭ, 11/23 Februarie 1866, Al. Cuza fu silit a abdicà. El se duse în străinătate, unde murì în 1873.

Locotenenţa Domnéscă (L. Catargiŭ, N. Golescu, General Haralambie) propuse coróna *Comiteluĭ de Flandra*, fratele regeluĭ Belgieĭ; dar Impĕratul Napolen nu permise ca un principe înrudit cu familia de Orléans să ajungă la tronul Românieĭ. Atuncĭ se propuse candidatura principeluĭ **Carol de Hohenzollern** care fu ales prin un plebiscit, sancţionat de *Adunarea Constituantă*. Tînĕrul principe primì coróna ce i se oferì şi cu primejdia vieţiĭ sale, trecù prin Austria şi se suì pe tron (10 Maiŭ).

Descinḑĕtor din energica şi strălucitórea familie a Hohenzollernilor carĭ făcuseră mărirea şi puterea Prusieĭ, Principele Carol venià însufleţit de cele maĭ nobile itenţiunĭ pentru poporul cu care avé să împartă şi sórta cea bună şi sórta cea reà. El jură *Constituţiunea* din 1866, una din cele maĭ liberale din Europa, 'şĭ făcù o regulă nestrămutată a a o aplicà în spiritul şi în litera eĭ şi hotărî chiar la început a scăpà de sub suzeranitatea turcéscă. Pentru acésta însă eraŭ două lucrurĭ absolut necesare: o armată bine organisată cu care să se pótă dobîndì *neatârnarea* ţăriĭ şi o situaţiune economică prosperă, cu care să fie ţara în stare *a trăì prin sine însăşì.* Dar pentru îndeplinirea acestor două cerinţĭ erà necesar ca *Domnul să pótă guvernà.* Inspirat de aceste ideĭ, el se puse la lucru şi când, după câte-và schimbărĭ de ministere, a găsit un şef de guvern energic în Ion Brătianu (1867), programa Domnitoruluĭ începù a se pune în lucrare. Armata a fost reorganisată şi armătura eĭ complectată; în afară acţiunea guvernuluĭ român s'a simţit în favórea fraţilor din Transilvania şi în ajutorul moral şi material dat creştinilor apăsaţĭ din Imperiul Otoman; pe când în lăuntru se luaŭ mĕsurĭ energice de apĕrarea munciĭ na-

ţionale contra Evreilor şi se votà legea pentru construcţiunea Căilor ferate care aveà să înḑeciuească puterea de producţiune; dar ceea-ce erà maĭ principal, luptele politice se mărgineaŭ între deosebitele personalităţĭ politice, persóna Domnitoruluĭ erà maĭ pre sus de aceste certe şi intrigĭ. Sfătuit de către înţeleptul sĕŭ părinte, Domnul Românieĭ îndeplinià dorinţele generaţiuniĭ din 1857: erà asigurată stabilitatea coróneĭ. Când, după un moment de descuragiare în 1871, luă cârma guvernuluĭ Lascar Catargiu încunjurat de fruntaşiĭ partiduluĭ «conservator», Domnul ţăriĭ păşì cu maĭ multă energie în urmărirea planurilor sale. România aveà acum «douĕ partide de guvernămînt», armata sa erà perfect organisată şi în stare a scóte pe câmp de rĕsboiŭ maĭ bine de 100.000 de ómenĭ. In acéstă stare erà ţara la căderea ministeriuluĭ conservator (1876) în ajunul marelor evenimente carĭ aveaŭ să se desfăşure în Orient.

Petru Răşcanu
Profesor universitar şi inspector al învĕţ. secundar.

Cultura legumelor şi a pomilor fructiferĭ (1).

Desfundarea pămîntuluĭ. Locul ales pentru grădină, — odată împrejmuit, — trebue săpat de cu tómna până la cel puţin 40 cm. adîncime. Desfundatul pentru suprafeţele maĭ micĭ, se face cu casmaua (hârleţul), iar pentru cele marĭ cu un anume plug.

Intr'o grădină de legume, gunoiul e de mare folos, căcĭ multe din legume cresc şi se fac maĭ frumóse într'un pămînt bine gunoit. Gunoiul se face maĭ mult primăvara de cât tómna, dar nicĭ odată pe timpurĭ secetóse.

Sunt unele legume cărora le place pămîntul îngrăşat cu gunoiŭ nedescompus (próspĕt); altele cresc într'un pămînt gunoit cu gunoiŭ descompus (putreḑit), iar altele cărora le place pămîntul neîngrăşat. De aceia locul de grădină se împarte de regulă în patru părţĭ numite tarlale; printre tarlale se lasă drumurĭ largĭ de la 1 m. până la 1 m. şi 50 cm., carĭ drumurĭ, spre a fi curate în tot deauna, se acoper cu nisip, orĭ maĭ bine pietriş mărunt.

După ce locul s'a împărţit în tarlale, se nivelézā (potrivesce) cu grebla, curăţindu-l tot odată de pietre, rădăcinĭ, etc. Tarlalele ast-fel nivelate şi curăţite, se împart la rîndul lor în rĕzoraşe, unele maĭ late iar altele maĭ înguste, după cum plantele ce vrem să semănăm în ele, vor fi maĭ mult orĭ maĭ puţin voluminóse (foióse, frunzóse). Rĕzórele sunt despărţite între ele prin potecĭ (cărăruĭ) înguste.

De óre-ce, nu la tóte legumele le priesc acelaş fel de pămînt

(1) Veḑĭ No. 28 — 29.

şi gunoiŭ, le împărţim — maĭ nainte de a începe cultura, — în patru părţĭ, pe carĭ să le numim clase.

Clasa I-a coprinde legumele cărora le place un pămînt gras gunoit cu gunoiŭ próspĕt, cum sunt: varza, prazul, cartofiĭ, ţelina, ridichia, pătlăgelele şi castraveţiĭ.

Clasa II-a coprinde legumele cărora le place un pămînt gras gunoit cu gunoiŭ bine descompus, cum sunt: morcovul, lăptuca (marole), păstârnacul, sfeclele, spanacul, ceapa, ardeiul, etc.

Clasa III-a coprinde legumele cărora le place un pămînt maĭ puţin gras, cum sunt: fasolea, mazărea, bobul şi altele de felul acestora.

Clasa IV-a coprinde legumele carĭ semĕnate odată, cresc în acelaş loc doĭ orĭ maĭ mulţĭ anĭ, cum de pildă sunt: leoşténul, hrénul, măcrişul, pătrunjelul, sparanghelul, anghinarea, fragiĭ, etc. Avênd acéstă împărţire făcută, schimbăm cultura fie-căreĭ legume în fie-care an de pe o tarla pe alta, aşà ca o legumă să n'o ajungă rîndul a fi semănată în acelaş loc decât după treĭ anĭ, lucru ce de alt-fel ne înlesnesce de a nu îngrăşà de-odată tóte tarlalele, ci pe fie-care an numaĭ câte una. Legumele carĭ aparţin de clasa IV-a, după treĭ saŭ maĭ mulţĭ anĭ (potrivit cu felul lor) se schimbă şi ele semănându-se, orĭ plantându-se pe altă tarla.

In sfârşit, după ce grădina s'a împărţit în rĕzóre carĭ s'aŭ gunoit fie-care potrivit cu felul de legume ce trebuesc semănate în ele, trecem la semănatul legumelor, care lucrare, se face odată cu începerea primelor ḑile frumóse din primăvară. Inainte de semănare, trebue să cercetăm seminţele spre a nu fi vechĭ şi stricate.

Seminţele de legumĭ ce rĕsar anevoe, cum şi ale acelora carĭ nu pot suferì rĕcéla din primele ḑile ale primăvereĭ, se sémănă maĭ întâiŭ într'un loc anume pregătit, numit *rĕsadniţă*, de unde micele plante se scot când aŭ ajuns la mărimea de a avea 3 — 4 foĭ; atuncĭ timpul fiind cald se rĕsădesc pe rĕzórele destinate lor.

Rĕsadniţa. Intr'o grădină de legumĭ e nevoe — după cum vĕḑurăm — şi de o rĕsadniţă, căcĭ într'ânsa se sémĕnă maĭ întâiŭ legumele carĭ nu se pot semănà de-a dreptul pe rĕzóre, cum şi acelea pe carĭ voim să le căpătăm maĭ curînd. Locul ales pentru rĕsadniţă, să fie ridicat pentru a fi ferit de apă, şi tot odată să aĭbă o exposiţiune spre miaḑă-ḑi pentru a fi încălḑit de sóre.

Rĕsadniţa se compune dintr'o cutie dreptunghiulară, fără fund, aşezată cu óre-care regulă de-asupra uneĭ gropĭ, care grópă se umple până la suprafaţă cu gunoiŭ próspĕt de cal, iar de-asupra stratuluĭ de gunoiŭ — adică în cutie — se pune un alt strat de pămînt bun, şi în urmă cutia se acoperă cu geamurĭ.

Prepararea rĕsadniţeĭ. O rĕsadniţă se prepară în modul următor: Către sfârşitul erneĭ (prin Februarie) se sapă în pămînt o grópă adîncă de 35 — 40 cm. şi largă de 40 — 50 cm.; lungimea rĕsadniţeĭ se socotesce după cătimea de seminţe ce voim a semĕnà într'ânsa. In acéstă grópă se pune un strat de băle-

gar próspĕt — de cal, — în grosime de 20 — 25 cm., pe care-l îndesăm cu piciórele pentru a nu rĕmâne golurĭ, şi ast-fel urmăm cu punerea straturilor de gunoiŭ până ce grópa se umple. După umplerea grópeĭ, aşezăm peste stratul de bălegar (adică de-asupra gropeĭ), cutia care se face din scândurĭ gróse de 5—6 cm., şi e construită în aşà fel, ca înălţimea de dinapoĭ (despre miază-nópte) să fie de 30 — 40 cm., iar cea de dinainte de 20 — 25 cm. Acésta se face în scop de a da cutieĭ o înclinare către miaḑă-ḑi, pentru ca ast-fel plantele semănate în rĕsadniţă să pótă fi încălḑite maĭ bine de razele sóreluĭ. Imprejurul cutieĭ, punem de-asemenea bălegar, pentru a înlăturà străbaterea vêntuluĭ în năuntru, iar d'asupra aşezăm giurgiuvele în aşà fel ca să se pótă pune şi luà după trebuinţă. Pe aceste giurgiuvele, — carĭ sunt împărţite în treĭ părţĭ prin stinghiĭ, — fixăm ochiurĭ de gémurĭ gróse ca să nu se spargă cu înlesnire. Marginile de d'asupra cutieĭ, —în părţile interióre—(din năuntrul eĭ), se scobesc cu scop de a face ca giurgiuvelele să se îngrópe în ele ; laturile cutieĭ — în lungul eĭ — trebuesc încheete unde se îmbucă douĕ giurgiuvele. Aceste stinghiĭ — pe mijlocul şi dealungul lor — aŭ un şghiab (şănţuleţ) pentru a înlesni scurgerea apeĭ. In acéstă cutie ast-fel formată, maĭ punem un strat subţire de bălegar pe care-l îndesăm bine şi apoĭ acoperim cutia cu ferestrele, lăsând'o ast-fel 2 — 3 ḑile ; după trecerea acestuĭ timp, încercăm spre a vedé dacă gunoiul a început a se încălḑì, în care cas îl maĭ îndesăm încă odată şi în urmă punem de-asupra luĭ un strat de pămînt bun în grosime de 20 — 25 cm. Acest pămînt trebue să fie reavăn, adică nicĭ prea umed nicĭ prea uscat. După ce s'a pus pămîntul, acoperim rĕsadniţa şi o lăsăm ast-fel încă douĕ ḑile până ce pămîntul se încălḑesce, după care apoĭ îl nivelăm bine cu grebla şi-l potrivim cât se póte de bine pentru ca stratul de pămînt să aĭbă aceiaşĭ grosime, şi acésta pentru ca plantele ce se vor semĕnà în rĕsadniţă, să aĭbă tóte o revenélă şi o căldură egală.

(Va urma). **Ión E. Mihăescu.**

Stîrpirea şórecilor de câmp. Să se presare arătura saŭ fênaţul, în care se află şórecĭ, cu ghips. Indată ce vor rĕsărì plantele crude le consumă şóreciĭ, carĭ numaĭ decât pier cu siguranţă, căcĭ ghipsul în stomacul şóreceluĭ se amestecă cu apă şi se întăresce întocmaĭ, ca tóte figurile de ghips, ce le vedem în multe locurĭ, şi asta causéză mórtea şórecilor. Afară de aceea ghipsul îmbunătăţesce fórte mult pămîntul.

O PAGINĂ DIN TRECUT (1).

Peste aceştia, peste aceştĭ taĭnicĭ păstrătorĭ aĭ latinităţiĭ nóstre aŭ năvălit potop de nevoĭ grele, urgiĭ de a ceruluĭ, nu alta. Veniră vremĭ de grea cumpĕnă pentru tótă suflarea românéscă de la sate, când tot avutul românesc se duceà ca pe gura lupuluĭ. Birurĭ din ce în ce maĭ grele apăsaŭ românul ca o piatră de móră, căcĭ Domniĭ fanarioţĭ se grămădeaŭ la tron ca muştele la miere; unul pe altul se dădeaŭ jos prin intrigĭ şi care cum veniă hlupav şi flămând se năpusteà cu birurĭ asupra ţăranuluĭ, dór va avé vreme să-şĭ umple chimirul cu banĭ şi bogăţiĭ, până fără voie, va fi silit să dea locul altuia.

Aveà, n'aveà, românul erà îndatorit să plătéscă glóba şi doĭnind a jale se jeluià, sĕrmanul, ceruluĭ, că stăpânirea ĭ-a vîndut şi cenuşa din vatră.

Dar hidra cea cu o mie de capete nu l'a lăsat numaĭ la sapă de lemn şi sărac lipit pămîntuluĭ, ci încă i-a smuls copilaşiĭ de la sînul mameĭ, şi i-a omorît mişelesce, iar pre părinţĭ închiḑêndu-ĭ în coşare îĭ înăduşeà cu fum de ardeiŭ, saŭ îĭ spânzuraŭ cu capul în jos, când îndrăzneaŭ să se jelue că nu maĭ aŭ leţcae chióră în fundul lăḑiĭ.

Cu tóte acestea, de i s'a necinstit femeia şi fetele, de i s'aŭ ridicat copiiĭ pentru a-ĭ trimite pescheş la Turcĭ, de l'a înăbuşit pe român cu fum de ardeĭ saŭ de l'aŭ spânzurat, lacomiĭ şi nemiloşiĭ tâlharĭ, de limbă orĭ de picióre, saŭ de i-aŭ spânzurat femeia de crăcile codruluĭ a căruĭ doĭnă a cântat-o vecĭnic, totuşĭ *românul n'a pierit, căcĭ nu piere aşà de uşor némul latinilor de pe malul Dunăriĭ, acel pumn de ţărînă sfîntă pe care marele Traian la rĕsădit între Tisa, Dunărea şi Nistru.*

Şi norĭ negriĭ după norĭ aŭ întunecat cerul albastru al ţăriĭ nóstre, până ce a isbucnit marea furtună a redeşteptăriĭ naţionale, care a limpeḑit bolte întunecate şi a treḑit din somnul nepăsăriĭ tótă suflarea românéscă.

Acea furtună a fost înteţită în urmă de patriotismul fiilor de boerĭ adăpaţĭ de cultura şi libertatea apusuluĭ. Aceleĭ furtunĭ şi urmărilor eĭ, se datoresce scuturarea juguluĭ fanariot, reînvierea limbeĭ românescĭ şi a culturiĭ naţionale, aceleĭ furtunĭ datorim unirea principatelor şi cinstea de a aveà şi noĭ un locuşor în hora puterilor Europene.

Astăḑĭ ţara nóstră a luat altă faţă, şi, odată cu aceste schimbărĭ şi traiul şi ocupaţiunile nóstre s'aŭ schimbat aprópe cu desăvîrşire.

De după convenţiunea de la Adrianopole s'aŭ deschis largĭ porţile comerciuluĭ nostru cu apusul. Insă comerciul cu apusul

(1) Veḑĭ No. 28—29.

cereà óre-care sciinţă comercială, óre-carĭ cunoscinţĭ ce lipseaŭ populaţiunii românescĭ, de óre-ce restrânsele vîndărĭ ale productelor nóstre, vîndărĭ ce se operaŭ cu Turcia, nu aveaŭ pretenţiunea formelor noĭ de care acum se simţea aşà mare nevoie.

Am fost noĭ dar pregătiţĭ pentru orizontul noŭ ce se deschidea comerţuluĭ ţăriĭ nóstre ? Nu.

Cine însă eraŭ pregătiţĭ ? Streiniĭ, care găsind prilej de câştig, găsind teren propriŭ pentru dînşiĭ, aŭ venit pusderie şi aŭ pus mâna pe întrégă acéstă ramură a comerciuluĭ românesc aducêndu-l unde adĭ îl vedem ajuns.

Pe de altă parte, breslaşiĭ românĭ uĭmiţĭ de moda apusuluĭ ce începù aşĭ face intrarea triumfală în ţară odată cu închierea convenţiunilor comerciale, se deteră în lăturĭ şi lăsară locul lor industriaşilor străinĭ. Căcĭ unde sciaŭ eĭ croì şi cóse hainele nemţescĭ orĭ confecţionà încălţămintele moderne, orĭ pălăriile aşà de deosebite de cele de până atuncĭ.

Intrégа nóstră viéţă economică luă cu o repeḑiciune uĭmitóre altă formă; noĭ n'am fost pregătiţĭ pentru aceste noutăţĭ ale timpuluĭ şi iată cum *industria* şi comerciul, aceste douĕ focare de îmbogăţire pentru orĭ-ce popor, trecură în proprietatea esclusivă a străinilor, iar noĭ ne-am retras frumuşel de oparte mulţumindu-ne cu noul orizont ce ni se deschideà şi unde eram primiţĭ cu braţele deschise—slujbele statuluĭ, budgetul îngăduitor şi bine-voitor.

In ameţéla unuĭ ameţitor avînt spre lumină, spre civilisaţiune, către care am mers cu paşĭ de uriaşĭ, nu am luat séma la golul ce-l facem în jurul nostru, la daunele ce ne aducem înşi-ne dedându-ne numaĭ unor soiurĭ de ocupaţiunĭ şi lăsând pe cele maĭ seriόse pe séma străinilor.

Cum natural însă erà acésta s'a simţit îndată ce golul acesta a început să surpe temelia de sub piciórele nóstre.

Acum cu mulţumire simţim că greşéla fiind recunoscută, s'a procedat la o sumedenie de mijlóce de îndreptare.

Cu durere s'a recunoscut că în mersul prea iute spre lumină a celor de la oraşe, s'a lăsat la o parte desvoltarea intelectuală a omuluĭ de la ţară, peste care se strecură, direct orĭ indirect, crâmpee din prefacerile nóstre sociale. Imbunătăţirea şi desvoltarea căilor de comunicaţiune a pus în maĭ de aprópe legătură oraşele şi târgurile cu satele, de unde săteniĭ n'aŭ imitat şi nu şi-aŭ apropiat de cât viciĭ şi deprinderĭ rele şi nefolositóre. Femeia de la ţară a găsit mijlocul de a-şĭ duce la târg spre vîndare lăptăria şi păsĕritul din ogradă, cu care-şĭ îndulceà traiul eĭ, al bărbatuluĭ şi al copiilor, iar cu baniĭ căpĕtaţĭ a început a cumpĕrà pânze şi ţesĕturĭ pentru haine. La ce să maĭ muncéscă nopţĭ de iarnă ţesând, când în tîrg sunt, lucrurĭ frumóse şi ieftine ? !

Nu maĭ veḑĭ, că lucrul draculuĭ, când plecĭ de la tîrg spre sat, trebue să-ţĭ încălḑescĭ şi inima cu un ciocan douĕ de rachiŭ, şi rachiul nu stă nicĭ el loculuĭ ci se sue la cap şi odată

ajuns acolo, ochiĭ se painjinesc, omul nu maĭ scie ce face, umblă pe două cărărĭ, prăpădesce tot ce are, şi 'şi-ar da şi sufletul de ar putea, numaĭ să tot capete de bĕut. Şi, dacă păcatul acesta l'ar lovi pre om odată numaĭ în viéţa luĭ, tot ar fi cum ar fi, însă lucrurile nu merg aşà. Feréscă sfîntul să se prindă de sufletul românuluĭ bóla asta, că nu maĭ póte să trécă pe lângă vre-o crâşmă până n'o intra acolo; iar dacă n'are banĭ ca să bea, duce, ouĕ, pasĕrĭ, făină, ba chiar haina de pe trup e în stare s'o scóţă şi s'o dee jupânuluĭ pentru o cinzécă de otravă.

S'a lenevit femeia de la ţară şi a găsit că nu maĭ are nevoie să maĭ ţésă şi să maĭ cósă, îndată a şi prins darul beţieĭ, şi bărbatul vĕḑênd că acasă nu maĭ găsesce o bucăţică bună de mâncat, că gospodina nu maĭ e gospodină, cum a auḑit şi el că trebue să fie femeia, se duce la crâşmă să-şĭ înece amarul.

Şi nu scie că acolo în loc să-şĭ înece amarul, el sĕrmanul îşĭ scurtéză ḑilele, otrăvindu-şĭ sufletul.

Se scie că lumina sciinţeĭ alungă întunerecul din minte făcênd pe om să înţelégă deosebirea dintre bine şi rĕŭ.

Acésta a făcut pe ceĭ ce se interesézĕ de a tămădui ranele societăţiĭ nóstre să întemeeze atâtea şcolĭ pe la sate, să trimétă acolo învĕţătorĭ, preoţĭ, medicĭ, carĭ toţĭ n'aŭ altă menire decât să îndrepte rĕul, decât să caute a-ĭ desrobì pre aceştĭ inconscienţĭ din négra robie a întunericuluĭ, revărsând asupra lor lumina bine-făcĕtóre a cunoscinţeĭ de sine.

Rĕmâne numaĭ ca aceştĭ apostolĭ să fie conştienţĭ de sfînta lor chemare, de nobila lor menire.

La oraşe, din pricină că toţĭ ceĭ ce aŭ învĕţat a scri şi cetì n'aŭ avut altă ţintă decât slujbele, s'a creeat o serie de nenorociţĭ ce n'aŭ putut încăpeà pe nicăerĭ şi care'şĭ tîrăsc viéţa de aḑĭ pe mâine cu slaba nădejde că póte mâine, póte poĭmâîne, vor căpĕtà un ciolănel de ros. Numĕrul acestora s'a mărit aḑĭ uimitor din pricina economiilor ce s'a făcut în budget.

Vĕḑênd nevoia aŭ recunoscut rĕul şi în capul fie-căruia a pătruns ideia sănătósă că fără cale a fost de ne-am îmbulzit cu toţiĭ numaĭ spre un fel de muncă şi că neapărat trebue să îndreptăm puterea nóstră de a lucrà şi în spre alte ramurĭ de activitate. Dacă încă nu suntem puşĭ pe calea nouĕ ce ni se deschide, totuşĭ un început nu lipsesce şi să nădăjduim că şcolile de meseriĭ, de agricultură, comerciale, apoĭ pepinierile, revistele populare şi zelul uneĭ întregĭ pleiade de ómenĭ ce şi-aŭ îndreptat activitatea numaĭ în acéstă direcţiune, vor desăvîrşì şi acest fericit început.

Românul, care în decurs de atâtea vécurĭ a suferit durerĭ ce sunt scrise cu litere de sânge în istoria patrieĭ şi totuşĭ a eşit învingĕtor din tóte, va învinge şi acéstă nouĕ pacoste, înscriind pe stindarbul vieţiĭ luĭ viitóre: «să ne *luminăm şi să lucrăm pentru desvoltarea economieĭ nóstre naţionale, şi vom fi.*»

Laurenţia Gribincia.

Obiceiurĭ ale societăţiĭ înalte romane pe timpul luĭ Pliniu cel tînĕr (1).

Mulţimea vizitatorilor erà primită după lungĭ aşteptărĭ, care puneà la încercare răbdarea lor. Antonin Piul, la bătrâneţe, se întărià pentru aceste cerinţe ale eticheteĭ, luând puţină hrană.

Nu erà maĭ mică truda curtenilor, nevoiţĭ să-şĭ aştepte rîndul la audienţă, în vestibulul palatuluĭ unde năbuşala erà mare. In sfîrşit Suveranul s'a deşteptat. Va bine-voì sĕ-ĭ admită la masă? De nu, ce ruşine! I-a poftit? Cea maĭ mică greşală ce le scapă, pune capul lor în primejdie. La ce sórte îĭ expune pretinsa fericire de a fi numĕraţĭ printre amiciĭ luĭ Neron, acel împĕrat ucigaş! Un mare personagiŭ căḑut în disgraţie la Neron se întórce din exil, după ce şi-a sfîrşit pedépsa. Jură că nu va maĭ călcà la palat. Un cuvînt al Suveranuluĭ îl invită. El alérgă cât póte maĭ iute. Iată în tóte epocile firea curtenilor.

Slugărnicia, linguşirea, eraŭ marĭ la Roma pe timpul Impĕraţilor. Visitele de politeţă se făceaŭ diminéţa. Nu vedeaĭ atuncĭ decât persóne carĭ se grăbiaŭ ca să nu ajungă prea târḑiŭ acolo unde le chemà datoria socială.

Mulţĭ se plângeaŭ de acéstă pierdere de timp, şi Pliniu erà din aceştia, căcĭ strigà: «Pe ce nimicurĭ mi-am pierdut «timpul? O! linişteа mea, cu cât e maĭ de preferat celor maĭ «ilustre isprăvĭ! Cât e de plăcută acea linişte studiósă. Fă «cum te sfătuesc, scumpul meŭ Fondanus, gândesce-te — ca «s'o cauţĭ s'o îndeplinescĭ — la vorba amiculuĭ nostru Atti- «lius: «E neasemuit maĭ bine să nu facĭ nimic, decât să facĭ «nimicurĭ.»

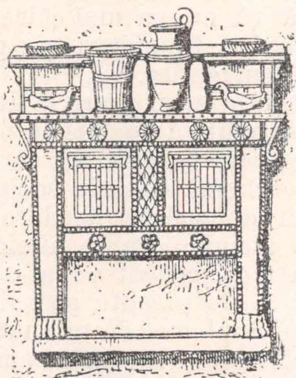
Nu eraŭ toţĭ de părerea acésta; multora le plăceà nelucrarea agitată. Acestora se dase numele de *Ardelio*, adecă ahtiaţĭ după lucrurĭ de curtenĭ. Seneca îĭ priviа ca ómenĭ carĭ cutreeraŭ străḑile Romeĭ, fără scop hotărât, agitându-se pentru simpla plăcere de a se agità. Când se întorceaŭ acasă, mărturisiaŭ cu ingenuitate că nu prea sciaŭ de ce plecaseră de la vatră. In zadar îĭ împroşcà Marţial cu epigramele sale; nimic nu opriа pe aceştĭ descreeraţĭ, nicĭ chiar bătrâneţea care ar fi trebuit să rĕcéscă fierbinţéla acelor curtenĭ fără ruşine.

Lipsià acestor visite, acestor recepţiunĭ, ceea-ce ar fi putut să le dea farmec, convorbirea. Ea nu erà cunoscută de Romanĭ, saŭ cel puţin nu se produceà decât la masă, şi maĭ ales după masă. Banchetele urmate de ore de convorbire liberă se numiaŭ *commisatio*. La *commisatio* luaŭ parte aşà cum se face şi astăḑĭ, şi persóne carĭ nu veniseră la masă; obiceiurile observate la aceste întrunirĭ eraŭ maĭ tóte îm-

(1) Veḑĭ No. 28 şi 29.

prumutate de la Grecĭ. Orațiŭ ḑice, că vinul cel bun dă vervă comesenilor. Unde se găsiaŭ *causeurs*? Neapĕrat la un poet când tratà pe amiciĭ sĕĭ, în casa sa de țară, se vorbià de morală, se făceà multă satiră; rusticul Ofellus înveselià societatea cu poveștile sale în care dădeà cuvîntul dobitócelor, adecă recità fabule improvisate.

Se convorbià și la Pliniu, care ḑiceà amiculuĭ sĕŭ Septim Claru că făcuse o crimă când nu primise poftirea sa la masă: «Aveam să-țĭ daŭ măsline, dovlecĭ, cépă, și multe alte plante «delicate. «Ți-a plăcut maĭ bine să primescĭ, de la nu sciŭ «cine, stridiĭ, carne gustósă, pescĭ rarĭ și dănțuitóre spaniole. «La mine aĭ fi maĭ avut un comedian, un cetitor și un mu-«zicant, dacă ți-ar fi făcut plăcere. E o mare bucurie de care «m'aĭ lipsit. Cum am fi glumit și făcut morală!»

Bufet încărcat cu vase.

In scrierile luĭ Suetoniŭ, Valeriŭ, Maxim, Plutarc în viéța luĭ *Lucullus*, avem o mulțime de amĕnunte privitóre la luxul meseĭ. In cheltuelile peste fire ale banchetelor, intraŭ cu o parte însemnată darurile ce se împărțiaŭ comesenilor, așà cum fac în ḑilele nóstre uniĭ milionarĭ la *cotillons*. Se dăruiaŭ sclavĭ, animale rare, vase de argint; luxul florilor erà de asemenea fórte mare. Iar renumele special dobândit de *Lucullus* e destulă dovadă că luxul și rafinarea meseĭ ajunsese la deplina sa desfășurare înainte de Imperiŭ. Mesele preoților *Arvalĭ* deveniseră și ele faimóse pe la sfârșitul republiceĭ. Precum numele luĭ *Lucullus* însemnéză și aḑĭ un om care se pricepe a mâncà bine, un *gourmet* cu termenul frances, asemenea numele luĭ *Vittelius* a rĕmas cu înțelesul de mâncăcios, incapabil de alte desfătărĭ decât ale meseĭ.

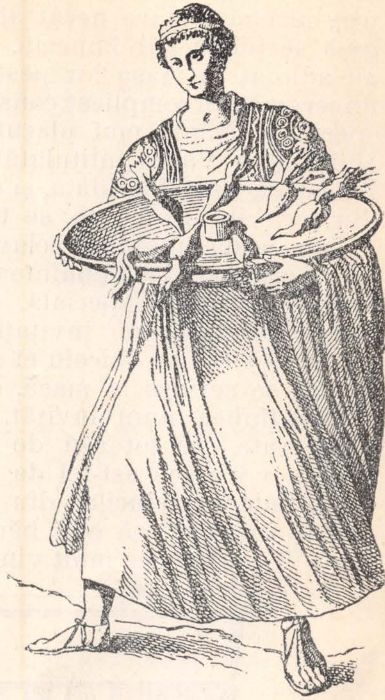
Să vorbim acum de acele faimóse mese, descrise de istoricĭ, carĭ aŭ făcut adesea să se crédă că luxul monstruos desfășurat de ele, erà general.

Popórele de la miaḑă-ḑi sunt în general fórte cumpĕtate

Epicurul Oraţiu nu are pe masa sa decât praz, mazăre şi prăjiturĭ. Juvenal înşiră în lista meseĭ sale, un ied fórte tînĕr, sparanghel, coşurĭ de mere, pere de Signia şi de Siria.

Sclav purtând o tavă cu diferite lucrurĭ de mâncare.

Sclav aducênd o tavă cu ridichĭ.

Cumpĕtatul Adrian se mulţumià în călĕtoriile sale cu brânză şi lapte. A bea vin neamestecat cu apă, se privià pe vremea aceea ca fapta unuĭ beţiv. In anul 161 înainte de Christos, adecă cu mult înainte de vremea de care vorbim aci, censoriĭ dăduseră un ordin prin care se interḑiceà să se îngraşe găinĭ. Insă după bătălia de la Actium luxul meseĭ fu dus la culme. Atuncĭ Roma primì prin Alexandria produsele lumiĭ întregĭ şi abundenţa şi delicateţea mâncărilor înlocuesc extrema cumpĕtare de la început.

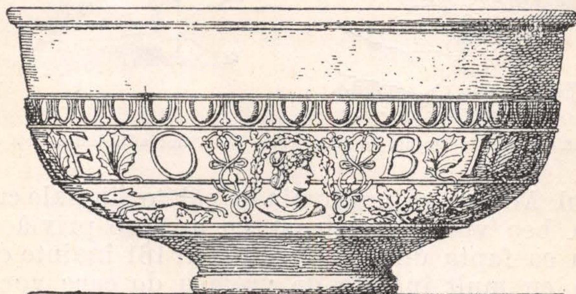
Seneca ḑice că mâncătoriĭ ceĭ marĭ din vremea sa n'aŭ alt scop decât de a face, prin risipa lor colosală, să se vorbéscă de eĭ. Ast-fel un óre-care P. Octaviu plătì 5.000 sesterţiĭ pe un pesce de o mărime enormă. La o masă dată cu 50 de anĭ înainte de Christos, se serviră ugere de scrófe, căpăţînĭ de mistreţ, castane, multe felurĭ de scoicĭ şi păsĕrĭ grase, gătite cu frunze de viţă. Mâncăcioşiĭ eraŭ însă rarĭ la Roma. Macrobin care trăia cu mult în urma acesteĭ date, descriind

acel prânz scandalos, ḑice că erà o masă de preoţĭ, ceea-ce ar explicà tot.

După Varro, maxima Romanilor a fost mult timp că numĕrul comesenilor să nu fie maĭ mic decât al graţiilor, adecă treĭ, nicĭ maĭ mare decât al Muzelor, adecă nouă. Acéstă regulă se piedù sub imperiŭ. Se pomenesc uniĭ împĕraţĭ carĭ aŭ adunat la masa lor peste 600 de invitaţĭ. Mesele aveaŭ un ceremonial complicat, consacrat de tradiţiune, descris în cărţĭ speciale. «Nimic maĭ plăcut, ḑice Aulu Gelliu, decât cartea «luĭ Marcu Varro intitulată: *nu sciì ce-ţĭ pregătesce séra.*» In cartea ast-fel lăudată, şi care s'a pierdut ca cele maĭ multe din scrierile luĭ Varro, se trataŭ regulele meseĭ.

Cum sosià invitatul, sclaviĭ se ocupaŭ cu îmbrăcămintea luĭ. Îĭ scoteaŭ încălţămintea, îĭ parfumaŭ piciórele şi-l îmbrăcaŭ cu tunică specială, *vestes caenatoriae* saŭ *syntesis.* Şĕrvetele *(mappae)* invitaţiĭ le aduceaŭ din contra cu eĭ, din causă că de obiceiŭ eĭ duceaŭ acasă în şervete câte cevà din ce se servise la masă, ca să aibă parte şi ceĭ de-acasă.

Situaţiunea unuĭ invitat, care nu cunosceà micile regule consacrate, erà tot aşă de grea pe-atuncĭ, cum e şi acum. Lucian vorbesce ast-fel de un filosof, învĕţat, dar lipsit de cunoscinţa obiceiurilor din lumea bogată: «Morĭ de sete şi «nu te încumeţì să cerĭ bĕutură; te temĭ să trecĭ de om că-«ruia îĭ place prea mult vinul. Din câte mâncărĭ sunt aşezate

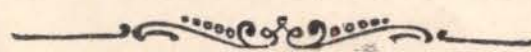

Cupă de lut cu inscripţia: *bibe de meo,* din care se vĕd literile . . . eo=bib . . . (La museul din Neapole).

«dinaintea ta cu simetrie, nu sciĭ pe care să puĭ mâna în-«tâiŭ; eştĭ nevoit să privescĭ pe vecinul tĕŭ pe furiş, să facĭ «ca dînsul şi să învețĭ de la dînsul ordinea de urmat la masă. «Iată momentul când se bea în sănătate. Stăpânul caseĭ cere «o cupă mare, şi o închină şi-ţĭ ḑice: maestre, saŭ îţĭ dă «vre-un alt titlu. Tu nu sciĭ cum să rĕspunḑĭ din causa în-«curcăturiĭ tale şi-ţĭ facĭ reputaţiunea unuĭ om rĕŭ crescut.»

(Va urma).

Ion Kalinderu.

Un început fericit.

P. S. Sa Părintele Episcop Pimen al Dunăriĭ de jos, a adresat cucernicilor Protoereĭ aĭ eparhieĭ Sale, circulara de maĭ jos, din ea se vĕd sentimentele patriotice ale înaltuluĭ prelat şi am fi fericiţĭ să vedem sfaturile atât de bine-făcĕtóre ce dă, ascultate şi urmate de preoţiĭ din întréga ţară.

Prea Cucernice Părinte,

u multe darurĭ a înzestrat Dumnedeŭ pe om şi în deosebĭ pe român. In firea luĭ a pus atâtea calităţĭ, în cât ceĭ chemaţĭ a se îngriji de dînsul, cu uşurinţă pot să-l îndrumeze la o viéţă maĭ bună şi maĭ spornică. Poporul român dar, din fire este aplicat la fapte marí, rĕmâne numaĭ ca el să priméscă din ce în ce o desvoltare a acestor darurĭ, ca ast-fel să fie vrednic de moşiĭ şi strămoşiĭ noştri, carĭ ne-aŭ lăsat urme neşterse de vrednicia lor ca românĭ şi bunĭ creştinĭ.

Desvoltarea acestor darurĭ, revine de drept *preotuluĭ şi învĕţătoruluĭ*, carĭ prin anumita lor pregătire în acéstă direcţiune şi prin atingerea apropiată, în care se găsesc cu poporul, aŭ cea maĭ mare înlesnire, pentru împlinirea acesteĭ datoriĭ. Şi apoĭ chemarea lor, ca luminătorĭ aĭ poporuluĭ, le impune datoria de a combate întunerecul cu tóte ale luĭ rele urmărĭ.

Pe aceste consideraţiunĭ, preotul şi învĕţătorul în tóte timpurile şi la tóte popórele, aŭ fost recunoscuţĭ ca ceĭ maĭ bunĭ şi maĭ propriĭ îndrumătorĭ aĭ omeniriĭ către lumină, prin care în timp, s'aŭ închegat şi consolidat acele naţiunĭ, ce fac astădĭ fala lumiĭ.

De alt-fel şi în ţara nóstră, lucrul acesta tot aşă a fost apreciat şi ca probă, toţĭ bărbaţiĭ noştri de stat, marĭ patrioţĭ, s'aŭ convins de rolul acestor doĭ factorĭ aşă de importanţĭ în mijlocul poporuluĭ nostru şi pe cât mijlócele şi împrejurările le-aŭ permis, s'aŭ îngrijit de sórta lor. Prin legĭ anumite, le-aŭ asigurat o posiţiune materială şi i-aŭ ridicat din acea stare de nesiguranţă şi umilire, în care se găseaŭ, — maĭ ales preotul, — până maĭ deunădĭ.

Pentru preot cu deosebire, în timpul din urmă, s'a făcut mult şi avem nădejdea că treptat, treptat, se va face şi maĭ mult, dacă şi el, preotul, va căutà să rĕspundă la chemarea ce o are în mijlocul poporuluĭ cu maĭ multă pricepere şi hărnicie.

Invĕţătorul, are datoria de a pune în mâna copiluluĭ cartea, şi a-l face să cunóscă nevoia de lumină şi modul cum să o pótă dobândì. Odată cu acésta, el este obligat de a pregătì pe copil către cunoscinţe din ce în ce maĭ largĭ, învĕţându-l, dragostea către Dumnedeŭ, către aprópele, către sine şi către patria şi némul sĕŭ. El îĭ deschide ochiĭ şi-ĭ lumineză mintea, ca să cunóscă ce este bine şi ce este rĕŭ, ce este adevĕr şi ce este minciună ; ce este drept şi ce este nedrept. El îĭ face cunoscut datoriile dintre ómenĭ şi îl învaţă respectul către Dumnedeŭ şi către ceĭ maĭ marĭ decât dînsul.

Cu alte cuvinte, iĭ împărtășesce tóte acele cunoscințe bune șĭ neapărat trebuinciόse, pentru viitorul cetățean român. Rolul învĕțătoruluĭ dar, se întinde asupra copiilor, numaĭ până la vîrsta de cel mult 14 anĭ. De acì el încetéză a maĭ avé o înrîurire directă asupra foștilor luĭ școlarĭ.

Preotul are însă un cerc mult maĭ întins de muncă. El iea pe om de la cea maĭ fragedă vîrstă, pot ḑice chiar de la nascerea sa, îl bine-cuvintéză, iĭ supraveghiază crescerea cu un interes curat părintesc, îl învață adevĕrata lumină a cunósceriĭ de Dumneḑeŭ, sfințindu-ĭ viéța, prin sfintele mistere și rugăciunĭ, conducêndu-l și îngrijindu-l până, ba și dincolo de mormînt. Inaltă și sfîntă este chemarea preotuluĭ! El póte aduce mult bine țăriĭ și poporuluĭ, când este pătruns de misiunea luĭ. Preotul cu tragere de inimă pentru binele și fericirea poporuluĭ, nu perde nicĭ un minut din viéța sa, ci, ca și bunul păstor, chiamă oile sale, carĭ ascultă cu drag glasul luĭ și merg după el. Tot așà și preotul, îșĭ chiamă credincioșiĭ la biserică, și aci, maĭ ales în Duminecĭ și sĕrbătorĭ, iĭ învață și-ĭ sfătuesc ca un bun părinte duhovnicesc. Le luminéză mintea, le încălḑesce inima, ca ast-fel, să vadă lumina cunoscințeĭ de Dumneḑeŭ, să înțelégă adevĕrul și să simtă nevoia de tot lucrul bine plăcut Domnuluĭ. Acì, în biserică, după serviciul sfinteĭ leturghiĭ, săvîrșit cu evlavie și frica luĭ Dumneḑeŭ, preotul harnic cuvintéză poporuluĭ, învĕțându-l să crédă în Dumneḑeŭ, să-l iubéscă și să nădăjduiască în fericirea vieții de vecĭ. Deștéptă în el iubirea către religiunea și némul nostru românesc, iubire care a încălḑit până la vitejie brațul moșilor și strămoșilor noștri pentru apărarea moșieĭ și a religiuniĭ în timpurĭ grele. Tot din acéstă iubire a rĕsărit vitejia fiilor noștri pușĭ sub conducerea Prea înțeleptuluĭ și vitézuluĭ nostru Rege Carol I și din care cu vrednicie am câștigat independența țăriĭ și autocefalia Bisericiĭ. Iĭ învață apoĭ supunerea și respectul către legile și autoritățile bisericescĭ și cetățenescĭ, din care reese respectul de sine și de avutul aprópeluĭ sĕŭ. Tot aci preotul póte, cu înlesnire, să cuvinteze poporuluĭ despre sfințirea vieții casnice, ca condițiune neapărată pentru trăinicia familieĭ creștine, atrăgêndu-ĭ luarea aminte la datoria ce i se impune, de a-șĭ cresce copiiĭ în spiritul religiuniĭ și al patriotismuluĭ. De la înălțimea posițiuniĭ sale preoțescĭ, ca învĕțător și ca luminător al poporuluĭ încredințat conduceriĭ sale, preotul este dator să sfătuiască pe fiiĭ luĭ sufletescĭ, ca să iubéscă munca cinstită și harnică, maĭ ales acum, când nevoile sunt maĭ simțite ca altă dată. Aplicarea la meseriĭ de tot felul, atât de trebuinciόse poporuluĭ, cum și îndrumarea către o viéță cumpătată și înființarea de societățĭ economice prin comune, încă trebue să preocupe pe preot în cuvîntările sale bisericescĭ.

In afară de biserică, preotul are nenumĕrate datoriĭ, pe carĭ este obligat a le împlini, de óre-ce ele staŭ în strânsă legătură cu misiunea sa pastorală.

Cine póte cunósce maĭ bine ca preotul metehnele saŭ relele deprinderĭ, carĭ aŭ început a se introduce în viéța poporuluĭ nostru românesc? Și apoĭ cine ar puté cu maĭ multă autoritate să combată și să opréscă lățirea acestor rele? De sigur numaĭ preotul înțelept și harnic. *Lenea* și *beția* din care isvorăsc o mulțime de alte rele, ca: sărăcia, invidia, minciuna, jurămîntul strîmb, mizeria, ruina și crima; aceste urîciόse vițiurĭ, prin carĭ

s'aŭ ruinat popórele vechĭ și carĭ astădĭ, din nenorocire, amenință pe uniĭ din fiiĭ Bisericiĭ și țăriĭ nóstre, numaĭ printr'însul s'ar puté maĭ bine combate. Adesea preotul este chemat de enoriașĭ, prin casele lor și acésta se întâmplă cel puțin odată la începutul fie-căreĭ lunĭ, când îșĭ visitéză întréga sa enorie. Cu acéstă ocasiune el, pe lângă combaterea relelor amintite, póte ca să dea tóte ale sale îndemnurĭ şi pentru o viéță maĭ îngrijită și o gospodărie maĭ raţională, carĭ aduc după ele marĭ folóse pentru popor și némul nostru.

In asemenea ocasiunĭ, preotul póte și este chiar dator, ca să sfătuiască poporul în privinţa cresceriĭ, curăţenieĭ și educațiuniĭ copiilor. Asemenea în ce privesce curățenia caselor și a curților. Pătulele și curtea se cere ca să fie tot așà de curate, ca și casa, sciut fiind că bólele nu pătrund acolo unde este curățenie. Și în casurĭ, Domnul să ne feréscă, de bóle molipsitóre, tot preotul este cel d'întâiŭ chemat, ca pe de o parte, să anunțe autoritatea în drept, spre a luà măsurĭ contra întinderiĭ acelor bóle; ĭar pe de alta să îndemne poporul de a folosi sfatul mediculuĭ şi medicamentele ce i se daŭ. Tot asemenea prin influența sa morală, preotul este singurul în stare, care ar puté, ca să lucreze maĭ bine la înmulțirea avutuluĭ și la desvoltarea gospodărieĭ săténuluĭ. El ar puté ca să-l îndemne a-șĭ construì o casă maĭ igienică, maĭ sănătósă și maĭ luminósă ca multe din cele în carĭ locuesce astădĭ. Ar puté maĭ departe, ca în locul spinilor, ciulinilor şi altor burienĭ displăcute priviriĭ și bunuluĭ simț, care de multe orĭ cu vîrful lor ating strașina caseĭ, să îndemne poporul a plantà pomĭ şi arborĭ, și nu va strică dacă se vor pune şi pe holde, maĭ ales la hotarele lor, spre a se bucurà de ródele ce daŭ, de umbra ce aduc și de liniștea ce asigură poporuluĭ, ferindu-l de judecățĭ și de neînțelegerĭ adesea vătămătóre.

El, ca maĭ luminat în comună și cu influenţa pe care o are între păstorițiĭ sĕĭ, dându-șĭ maĭ bine sémă de ocupațiunea primă a ţăranuluĭ nostru, care se îndeletnicesce maĭ mult cu munca câmpuluĭ și crescerea vitelor, ar puté ca să îndrumeze pe păstoriţiĭ sĕĭ către o muncă maĭ sistematică. El este dator a-ĭ îndemnà să se foloséscă de tóte mijlócele recomandate de ómeniĭ sciințeĭ pentru pregătirea pămîntuluĭ prin îngrășeminte, pentru lucrarea și cultivarea luĭ, cum și pentru nutrirea și îngrijirea vitelor, spre a face din ele un isvor sigur de bogăţie pentru popor. Printr'o ast-fel de sîrguinţă din partea preotuluĭ, se realiséză un mare bine pentru popor, şi o deplină stare de fericire pentru toţĭ. Forța morală și o posițiune socială îmbucurătóre de acì se póte deduce, și acela este adevĕrat român, care prin muncă cinstită scie să-șĭ asigure o bună reputațiune printre fraţiĭ sĕĭ.

Mare laudă se cuvine dar aceluĭ preot, care va lucrà ca un adevĕrat părinte pentru rĕspândirea luminiĭ în direcţiunea arătată şi numaĭ unul ca acesta va puté cu dreptul ca să-șĭ dovedéscă rostul chemăriĭ sale așà de importante în mijlocul poporuluĭ.

Aceste observaţiunĭ ale mele expuse acì pe scurt, se impun atenţiuniĭ Prea Cucerniciеĭ Vóstre și vĕ invit, ca de îndată să luaţĭ mĕsurĭ a fi aduse la cunoscința Cucernicilor preoțĭ din acel judeţ, pe carĭ îĭ vețĭ îndemna:

1). A trăì în deplină armonie cu învĕţătorul, a căruĭ dragoste să se siléscă a şi-o asigurà şi apoĭ amândoĭ, mână în mână, să lucreze cu căldură la binele şi fericirea poporuluĭ, care forméză trăinicia şi propăşirea nóstră morală şi naţională. Pentru ajungerea acesteĭ prieteniĭ între sine şi învĕţător, preotul se cuvine a fi după cum însăşĭ numirea de presviter îl arată, bătrân, maĭ ales cu mintea, neascultând tot ce se vorbesce în rĕŭ de unul şi de altul, şi lăsând în tot-deauna maĭ mult de la sine. Acolo unde preotul şi învĕţătorul vor fi uniţĭ în gândurĭ şi dorinţe, acolo unde eĭ îşĭ vor cunósce marele lor rol de luminătorĭ aĭ poporuluĭ, totul va fi de laudă şi cu uşurinţă va lăsà să se întrevadă, cum naţiunea cu paşĭ sigurĭ va merge către glorie şi mărire naţională. Pe când, din contră, acolo unde eĭ nu lucréză în unire şi armonie şi maĭ ales acolo, unde unul se luptă în contra celuĭlalt, nu póte să se vadă decât turburărĭ păgubitóre atât în ce privesce prestigiul şi demnitatea lor, cât şi în ce privesce desvoltarea sentimentuluĭ religios şi naţional în popor.

In asemenea ocasiunĭ preotul şi învĕţătorul nu maĭ sunt acele modele vrednice de imitat, la care poporul se cuvine a-şĭ aţinti privirile, ci devin o piatră de scandal, un povăţuitor orb şi o lumină întunecată, care nu maĭ are nicĭ o putere de propagare. Printr'o ast-fel de purtare din partea lor, în loc de consolidare se va produce sdruncinare, care curînd saŭ maĭ târḑiŭ va aduce după sine ruina morală şi materială a poporuluĭ.

2). A lucrà fără preget atât în biserică, prin cuvîntările ce este obligat a le rostì la diferite ocasiunĭ, cât şi pe la casele enoriaşilor, când va avé prilegiul de a da sfaturĭ, la deplina luminare a poporuluĭ către tot ce este de folos pentru mântuirea luĭ sufletéscă şi pentru îndrumarea către o viéţă socială maĭ bună.

Cine cunósce maĭ bine ca dînsul nevoile poporuluĭ şi cine ar trebui să se bucure de maĭ multă autoritate şi încredere într'o comună ca preotul ? El dar, se cuvine pentru asigurarea acesteĭ autorităţĭ, a lucrà cu sîrguinţă şi cu tragere de inimă şi mult se va câştigà printr'însul, când va fi la înălţimea acesteĭ chemărĭ.

El are datoria de a pregătì poporul către mântuire prin îndemnul la virtute şi moralitate şi către o posiţiune socială maĭ alésă prin îndemnul la muncă şi economie.

Acestea sunt, Prea Cucernice Părinte, preocupările mele de căpetenie, în ce privesce împlinirea cu succes a misiuniĭ preoţescĭ, faţă de poporul încredinţat păstorieĭ sale şi aşà doresc ca să lucreze preoţiĭ din acéstă de Dumneḑeŭ păḑită Eparhie.

Am convingerea fermă, că aceste preocupărĭ ale mele ocupă şi gândirea tuturor ómenilor noştri de bine şi în consecinţă, vĕ invit a îndemnà pe toţĭ preoţiĭ din acel judeţ ca să se siléscă a aduce la îndeplinire, după puterile fie-căruia, aceste ale mele părintescĭ îndemnurĭ, spre a bine meritā numele de bun părinte şi harnic lucrător în via Domnuluĭ, după care numaĭ îĭ voiŭ judecà, îĭ voiŭ preţuì şi rĕsplătì.

Primiţĭ, Prea Cucernice Părinte, ale Nóstre Arhierescĭ binecuvîntărĭ.

Episcop Pimen al Dunăriĭ de Jos.

Cimitirul de la Țebea (Transilvania).

Bună Cuviință.

criŭ acest articol în «Albina» pentru că acéstă revìstă e în stare să-ĭ dea publicitatea de care are trebuință.

Voiŭ să vorbesc acì de lipsa de bună cuviință ce se observă în bisericile nóstre.

Inchipuiți-vĕ o séră de **denie**, în postul mare—Joia patimilor:

La ușa bisericiĭ, afară — dacă vremea e bună — veḑĭ o adunătură de băețĭ și băețandriĭ, fumând, rîḑênd, bătêndu-se și vorbind necuviincios. Așà fel de adunăturĭ am vĕḑut numaĭ pe la ușà circuluĭ, saŭ în curtea luĭ.

Inăuntru, lumea împărțită orĭ cum, în pâlcurĭ saŭ grupe carĭ staŭ de vorbă. Numaĭ lumea care stă maĭ în față, adecă în fața altaruluĭ, stă maĭ cuviincios și maĭ în liniște, iar de veĭ încercà să staĭ maĭ la códă, maĭ către ușe, nu veĭ puté auḑi nimic din ce se cetesce.

In strane saŭ pe scaune aduse de acasă, veḑĭ femeĭ, cucóne — după cum se ḑice — cucóne carĭ staŭ de vorbă ca la berărie. La spatele scaunelor și la piciórele stranelor veḑĭ șeḑênd grecesce orĭ cinchite, fel de fel de babe orĭ femeĭ de pe la mahalà carĭ vorbesc între ele, cască și fac nodurĭ de leac la cetirea sfinteĭ Evangheliĭ. Acestea par'că aŭ venit la biserică numaĭ ca să facă nodurĭ, căcĭ de îndată ce s'aŭ isprăvit de pildă cele douĕ-spre-ḑece evangheliĭ și aŭ făcut pe tóte ațile câte douĕ-spre-ḑece nodurĭ, plécă de la biserică, se duc.

Maĭ încolo, spre ușe, e băețimea, acolo e curat iad: vorbă, rîset, suciturĭ, par'că ar fi pușĭ înnadins să se întrécă. Dacà e și ușă acolo, și dacă ușà scârție, atuncĭ să sciĭ că scârțeiturile nu maĭ încetéză.

Vorbesc acest lucru despre bisericile din Bucurescĭ. Dar pilda rea se lățesce repede și pescele de la cap se strică. Obiceiul de a sta de vorbă în biserică l'am vĕḑut și pe la țară practicat de târgovețĭ orĭ pantalonarĭ.

Rìvnesc la respectul și buna cuviință ce se păzesce în bisericile streine.

In bisericile streine nicĭ capul nu-l va întórce nimenea

să se uite cine a intrat pe ușă. Și cine intră, merge încet, în vîrful degetelor. Și așà trebue. Trebue să fiĭ cu bună cuviință către toțĭ. Omul care vine la biserică, a venit să caute un moment de liniște, de reculegere. Cum de îndrăznescĭ tu să-ĭ rîpescĭ acest lucru atât de scump și care nu se póte găsì decât în biserică?

Autoritatea superióră bisericéscă ar trebuì să se îngrijéscă de acest lucru și Ministerul Cultelor ar trebuì să intervină cu autoritatea sa pentru a se pune capĕt unor lucrurĭ care ating și demnitatea bisericiĭ și simțul religios al tuturor.

Apoĭ trebue să se maĭ scie un lucru: Lecțiunĭ de religie se fac în școlele nóstre, dar educațiune religiósă nu se face de loc. Ar trebuì învĕțațĭ copiiĭ micĭ din șcólă, cum să se pórte și cum să stea în biserică. Sunt momente în carĭ trebue să staĭ în picióre, cum e de pildă când se cântă: **Pre tine te lăudăm**; Sunt ḑile în care nu trebue să facĭ mătăniĭ, ca de pildă la Pascĭ. Ar trebuì apoĭ să se deà în școlĭ óre-carĭ explicațiunĭ liturgice, de pildă ce însemnéză eșirea cu sfintele darurĭ saŭ eșirea cu Evenghelia: ómeniĭ vor avé maĭ mult respect când vor scì ce însemnéză aceste lucrurĭ sfinte.

Până la tóte acestea însă ar trebuì să se scie că orĭ-ce abatere de la buna cuviință este o pângărire, o profanare a bisericiĭ.

Maĭ înainte însă și de acésta, ar trebuì ca în biserică să se impună buna cuviință.

In legătură cu acésta, cred că Onor. Minister ar puté desăvîrșì un lucru bun care s'a început. S'aŭ întrodus uniforme școlare și încă uniforme cu culorĭ diferite ca să se pótă deosebi școlariĭ din diferite licee. Cred că ar maĭ trebuì ce-và: Ar trebuì ca fie-care școlar să pórte pe șapcă și la gulerul haineĭ un No. și anume No. matriculeĭ la care se găsesce el înscris. Acest No. îl va purtà neschimbat cât va fi în liceŭ. Cu ajutorul No. și al culoreĭ uniformeĭ, orĭ-ce persónă póte raportà direcțiuniĭ saŭ autorităților școlare pe un școlar care și-a călcat datoria. Va raporta, de pildă, că școlarul cu uniforma galbenă și cu No. 253, a făcut cutare lucru. Și acest numĕr trebuesce pus în evidență.

Nu e nicĭ o înjosire a purta un No; un om corect nu se teme de mĕsurile pe carĭ le iea legea contra celor necorecțĭ.

Th. D. Speranția.

Premiĭ învĕţătorilor şi preoţilor.

D-l Spiru Haret, ministrul Instrucţiuniĭ publice şi al Cultelor, în dorinţa de a se rĕspândì cât maĭ mult cultura cartofuluĭ, acéstă plantă atât de folositóre, a instituit de o cam dată premiile din decisiunea ce publicăm.

D-sa a intervenit către Ministerul Domeniilor şi către d-niĭ prefecţĭ, pentru a contribuì şi d-lor cu câte-và sume, aşà că în curînd credem că aceste premiĭ se vor înmulţì.

Se institue treĭ premiĭ anuale pentru învĕţătoriĭ şi preoţiĭ ruralĭ carĭ vor fi desvoltat maĭ multă pricepere şi activitate rodnică, pentru propagarea cultureĭ cartofuluĭ şi pentru introducerea luĭ în alimentaţiunea curentă a sătenilor.

Nu vor fi admişĭ a concurà decât aceĭ învĕţătorĭ şi preoţĭ carĭ vor dovedì, nu numaĭ că aŭ deprins un numĕr cât maĭ mare de sătenĭ cu cultivarea cartofilor, dar şi cà i-aŭ deprins a se hrănì cu dînşiĭ în mod curent.

Aceste premiĭ vor fi respectiv de 1.000 leĭ, 500 leì şi 250 leĭ.

Dacă într'o localitate maĭ mulţĭ colaboratorĭ, numaĭ învĕţătorĭ, saŭ numaĭ preoţĭ, vor fi unit silinţele lor şi vor fi dat resultate demne de a fi premiate, primul se va mărì cu câte 20% pentru fie-care colaborator, se va împărţì între dînşiĭ, potrivit meritelor lor respective.

Dacă însă colaboratoriì vor fi preoţiĭ şi învĕţătoriĭ la un loc, crescerea premiuluĭ va fi de câte 30% pentru fie-care colaborator şi el se va împărţì iarăşĭ între dînşiĭ, potrivit meritelor lor respective.

Modul cum se vor da premiile, în deosebitele casurĭ ce se pot ivì, se vede lămurit în tabloul următor:

	Premiul I.		Premiul II.		Premiul III	
	Dacă sunt numaĭ învĕţătorĭ saŭ numaĭ preoţĭ	Dacă sunt învĕţătorĭ şi preoţĭ asociaţĭ	Dacă sunt numaĭ învĕţătorĭ saŭ numaĭ preoţĭ	Dacă sunt învĕţătorĭ şi preoţĭ asociaţĭ	Dacă sunt numaĭ învĕţătorĭ saŭ numaĭ preoţĭ	Dacă sunt învĕţătorĭ şi preoţĭ asociaţĭ
1 Concurent	1.000	1.000	500	500	250	250
2 Colaboratorĭ	1.400	1.600	100	800	350	400
3 »	1.600	1.900	800	950	400	475
4 »	1.800	2.200	900	1.100	450	550
5 »	2.000	2.500	1.000	1.250	500	625

Premiile se vor da în fie-care an la 1 Decemvrie, începênd de la 1 Decemvrie 1904.

Valórea lor se va plătì de Casa Şcólelor, din fondurile sale propriì.

Concurenţiĭ vor fi datorĭ să producă dovedì valabile şi suficiente carĭ să constate silinţele lor.

Făcut în Bucurescĭ, adĭ 18 Martie 1902.

Ministru, **Haret.**

TEATRU SATESC

DE PE URMA BEŢIEI

(piesă în 2 acte)

de N. RĂDULESCU-NIGER

PERSÓNELE:

Moş Glumicĭ
Pârvu Bercea
Grigore, fiu-sĕŭ.
Invĕţătorul.
Doctorul.
Neagu Lupu.
Catrina, nevasta luĭ.
Lixandru } fiiĭ lor.
Voĭchiţa }
Copiĭ de şcólă.

ACTUL I.

In drépta, casa, cu ferestre marĭ şi acoperită cu tablă, se întinde până la gardul din fund.

In stînga, în faţă, un umbrar. Alăturea un hambar deschis, în care se vede plugul, şi pe stîlpĭ ca şi pe păretele din fund, rînduite bine unelte de tâmplărie. Un car pe jumĕtate făcut, dă a înţelege că se lucréză încă la el.

De la hambar, până în fundul sceneĭ, gard de ostreţe, cu portiţă. In acéstă parte se închipue a fi şoseaua.

In fundul sceneĭ, alt gard, după care se vĕd pomiĭ din grădină.

(La ridicarea cortineĭ Catrina, Neagu, Voĭchiţa şi Lixandru şed la masă sub umbrar).

SCENA I.

CATRINA, NEAGU, LIXANDRU, VOĬCHIŢA.

CATRINA. Ia maĭ lasă cele gândurĭ, omule.., că bun e D-ḑeŭ!

NEAGU. Bun, Catrino, nu ḑic ba, şi păcat ar fi să ḑic alt-fel... Da uĭte, de! ca omul... mi ĭ în grijă de cele rĕsadurĭ, până le oiŭ afla maĭ bine rostul.

LIXANDRU. Las că l'aĭ aflat, tătucă... Ca nimenĭ altul aĭ ascultat tóte poveţile învĕţătoruluĭ şi ale părinteluĭ, de-aceea aĭ făcut uĭte, un puişor de grădină cum n'aŭ nicĭ ceĭ maĭ cu dare de mână din sat... Rogu-te, maĭcă, maĭ tae o felie de pâine...

CATRINA. Bucuros, maĭcă... *(tae o felie potrivit de mare şi i-o dă).*

NEAGU. De poveţe nu mĕ plâng eŭ, mĕ Lixandre... Pe urmă norocu-ĭ că te afli pe lângă casă... Aĭ eşit de la şcólă şi cu carte, şi cu meşteşug... Maĭ face vre-unul, ca tine, de-ale tîmplărieĭ!

CATRINA. Dómne, şi când mĕ gândesc, că maĭ acŭ câţĭ-và anĭ, nimenĭ în sat nu da creḑemânt rostuluĭ şcóleĭ!..

NEAGU. Heĭ! îĭ mare lucru scóla, mĕĭ femee!.. Nu te uiţĭ cum luminéză mintea? Dacă eŭ, om pornit spre amurg, şi tot m'am pus de am deprins a scrie şi a cetì!..

VOICHIŢA. Eŭ ţi-am arătat, tătucă, eŭ...

NEAGU. Tu, draga tati... că aĭ isprăvit şcóla maĭ degrabă şi

staĭ maĭ mult pe-acasă. Şi-s mândru, zĕŭ aşà, că dacă deschid o carte pot ceti în ea; orĭ, când îĭ vorba de socotit, pot socoti cu rost...

SCENA II.

Aceeaşĭ. MOŞ GLUMICĬ.

GLUMICI. *(la portiţă)* Bucuroşĭ de óspeţĭ?

CATRINA
NEAGU } Moş-Glumicĭ?

NEAGU. Bine-aĭ venit...

GLUMICI. *(intrând)* Bine v'am găsit, şi... bună masă...

NEAGU. Poftim la dînsa...

GLUMICI. *(dând mâna cu toţĭ, şi şeḑênd)*. De la strachină la gură maĭ repede e trébă!.. Şi zĕŭ că nu daĭ greş să ducĭ la urechĭ! — He-he! da ce? orĭ aveţĭ praznic aḑĭ... Uĭte ce mâncărĭ!

NEAGU. Ca în ḑi de sfîntă Duminecă, Moş-Glumicĭ... Casnica nóstră ne unge la lingurică cu câte ce-và maĭ de sémă...

CATRINA. Eĭ, par'că la dumnéta acasă nu face mătuşa câte-o mâncărică bună, haĭ?

GLUMICI. Rar, fata mea, rar.. că pe la noĭ prin sat nu-ĭ roiŭ de legume ca pe la d-vóstră... La noĭ românu-ĭ greŭ la mână, nevoie mare... şi maĭ greŭ la minte... Nu-ĭ intră luĭ în cap că dac'a mânca pâine, în loc de mămăligă, şi fiertură de legume în loc de cépă crudă, are să fie maĭ sănătos şi maĭ cu spor la muncă...

NEAGU. Şi uĭte, că de grădinărit, nu-ĭ cea poveste de când cu pureciĭ potcoviţĭ, nicĭ faptă de nefăptuit... La noĭ în sat, casa şi grădina, casa şi grădina...

GLUMICI. Par'caĭ noştri nu vĕd? Eĭ, da cu cartofiĭ cum aţĭ scos-o la capĕt?

NEAGU. Măre, cum nicĭ cu gândul nu gândiam... Las-că dă pusderie la falcie, dar apoĭ sunt bunĭ de hrană... Am dat şi vitelor, şi le-am scos din iarnă maĭ cu putere şi maĭ cuprinse la trup...

GLUMICI. Eaca veḑĭ dumnéta! Staĭ c'am să le spuiŭ în sat şi minunea asta! Păcatu-ĭ că n'am cuĭ spune...

NEAGU. Măre, las'că s'or urnì şi pe la d-vóstră. Vorba domnuluĭ învĕţător: «pildă bună să fie; de ajuns la mintea tuturora, nu se póte să n'ajungă...»

GLUMICI. Să te audă Dumneḑeŭ...

CATRINA. *(ridicându-se)* Aşà... ne-am luat şi grija asta... *(se închină)* Ia haĭ, Voĭchiţo, să strîngem masa...

(Neagu, Lixandru, Voĭchiţa, se ridică şi se închină şi eĭ).

NEAGU. *(în timp ce se închină)*. Mulţumescu-ţĭ Dómne, de pâĭne şi de sare şi de mila Sănţieĭ-tale...

(Catrina şi Voĭchiţa ridică tot, şi se duc în casă).

GLUMICI. Eĭ, da sciĭ, Neagule, ce vînt mĕ bătù pe aicĭ?

NEAGU. Cum sa nu sciŭ dacă mi-ĭ spune?

GLUMICI. Vînt de cuscrie, Neagule...

NEAGU. Ia tacĭ!

GLUMICI. Veḑĭ că s'apropie tómna... Privighetorile codrilor se fac păreche, primăvara; privighetorile cu graiŭ omenesc, după culesul viilor...

NEAGU. Cum a lăsat Dumneḑeŭ...

GLUMICI. Şi dumnéta, Neagule, aĭ o privighetóre, de-ĭ merge vestea...

NEAGU. *(cu rîs pe buze)*. Moş-Glumicĭ tot moş-Glumicĭ... cu vorbe de poveste în graiŭ...

GLUMICI. D'apoĭ c'aşà ni-ĭ firea... Rîdem, la bucurie, rîdem şi la nevoĭ... Nevoiile nu ne usucă şi bucurìa nu ne ia mintea în risipă... Cine-ĭ cu inimă de epure, nu-ĭ om ca toţĭ ómeniĭ...

NEAGU. *(rîḑênd)*. Că bine ḑicĭ...

GLUMICI. Şi, să nu-mĭ uĭt şirul... de cuscrie începusem a legà vorba...

LIXANDRU. Legaţĭ şi deslegaţĭ în pace... Eŭ daŭ o raită în grădină până pe la vremea horeĭ... *(trece în grădină)*.

SCENA III

GLUMICĬ, NEAGU apoĭ CATRINA.

NEAGU. Eaca, fă-ĭ vad cuvîntuluĭ...

(şed jos).

GLUMICI. Dat-aĭ pân'acuma cu gândul, Neagule, că Voĭchiţeĭ să-ĭ fi înmugurit inima?

NEAGU. Nu mĭ-ar fi de mirare... Moş-Glumicĭ... La şépte-spre-ḑece anĭ...

GLUMICI. Vremea s'o daĭ la casa eĭ, Neagule.

NEAGU. Flăcăŭ de ispravă să fie, că nu ḑic ba.

GLUMICI. Apoĭ că s'aŭ cam dus vremurile când te puneaĭ la grijă s'alegĭ... Acuma rar flăcăŭ să nu fie de ispravă...

NEAGU. Vorba dumitale... Eĭ, da iacă şi Catrina... Fă-te încóce maĭ de grabă, nevastă, că moş-Glumicĭ ne vine în peţit...

CATRINA. *(apropiindu-se)*. Aşà ţi-ĭ rostul, moş-Glumicĭ? Apoĭ, bucuroşĭ. Bogăţie n'am apucat în ném, da nicĭ nu ne-am văitat de lipsă... Cât îĭ vorba de vrednicie şi de cinste, mulţumim Domnuluĭ...

GLUMICI. Eaca, darurĭ de-aşà fel aŭ căutare şi la nepotu-meŭ Gligoriţă...

CATRINA. *(cu răceală)*. A-ha... de Gligore a luĭ Pârvu e vorba?

NEAGU. *(scărpinându-se după céfă)*. Apoĭ... moş-Glumicĭ, nu-ţĭ fie cu banat, da uĭte... nu ḑic cum-và de Gligoriţă... Flăcăŭ chipos e el... şi-ar fi cum ar fi... Da tare-ĭ nuş'cum tat-su... Işĭ beà până şi minţile, săracul!..

CATRINA. *(închinându-se)*. Dómne feresce!..

GLUMICI. Drept e, Neagule tată, să vě fie grózǎ de năravul luĭ bietul frate-meŭ... că nicĭ mie nu mi-ĭ alt-fel...

NEAGU. Şi-a dat crăşmaruluĭ, dăună-ḑi, până şi sucmanul... Iar dacă s'a maĭ treḑit, nu s'a luat la păruială cu crâşmarul? Ci-că să-ĭ deà sucmanul înapoĭ...

CATRINA. Vine la noĭ, acum vre-o douĕ lunĭ, după un căuş cu făină, cu împrumut, chip până să macine... El, badeo, s'a dus drept la crâşmă, a dat pe bĕutură şi făina şi căuşul... Apoĭ să nu te crucescĭ de-aşà apucăturĭ?

GLUMICI. Grele şi ruşinóse sunt păcatele beţieĭ, feţiĭ meĭ .. aşà-ĭ. Noroc că nu sémĕnă luĭ tat'su ... flăcăul.

NEAGU. Da sciĭ ce ne-a spus părintele Toma, la Biserică, într'o ḑi: «nărăvaşa de beţie, trece'n neam...»

CATRINA. Eaca ce ne bagă în grija...

GLUMICI. Da nu beà, Gligoriţă, lele Catrino... Cuminte s'a dus la óste, cuminte s'a întors... Nicĭ o metéhnă n'are; daţi-mĭ creḑămînt, că-s om bătrân şi cu frica luĭ Dumneḑeŭ...

NEAGU. Eacă ne-om maĭ gândi, moş-Glumicĭ...

CATRINA. Ne-om maĭ gândi, că, iar să aĭ zurbà şi amărăciune în casă din pricina nărăvaşuluĭ ... de!..

GLUMICI. Dacă nu s'a vîrî Pârvu în casa ficioru-sĕŭ ... nu vĕ fie témă...

CATRINA. Da cuĭ dă pace, beţivul, când îĭ abate a bea?

GLUMICI. Măre, temelia caseĭ Românuluĭ este hărnicia şi cinstea, iar podóba vieţiĭ e dragostea. Vĕ fie în cuget şi asta: Gligoriţă şi Voĭchiţa d-vóstră se înţeleg de minune unul cu altul.

CATRINA. Auḑĭ, codana! Şi mie nu mi-a spus... Las'c'am să-ĭ ḑic eŭ, douĕ...

NEAGU. Bine, Catrino, dumnéta se cădeà să sciĭ ce gândesce fata...

GLUMICI. N'o maĭ ţineţĭ de rĕŭ, feţiĭ meĭ... Inima Voichiţeĭ a ghicit ce inîmă bună are flăcăul... Ḑiceţĭ maĭ degrabă amin, şi să ne dăm mâna, colea, cu credinţă în Dumneḑeŭ... că scie el cum rînduesce om cu om să fie pǎreche...

(Va urma).

O dorinţă.

In timpurile din urmă, am ajuns să ne înstrăinăm aprópe cu totul *de ce e al nostru*, preţuind maĭ mult cele ce ne vin din afară. Ne place însă să ne mângâiem cu credinţa, că din ḑi în ḑi devenind tot maĭ maturĭ, vom preţuì maĭ mult ceea-ce *e al nostru* şi care, fie el cât de mic, are mare valóre nu numaĭ că e al nostru, dar chiar prin sine însuşĭ. Aşà, mulţĭ dintre noĭ scim că cu prilejul Pascelor, prin sate, nevestele înroşeaŭ ouĕle cu cóje de pădureţ şi cireş şi le scrieaŭ de făceaŭ din ele o adevĕrată minune de artă. Astăḑĭ însă e o adevĕrată minune, când maĭ veḑĭ pe icĭ colea, maĭ înroşindu-se orĭ scriindu-se în felul acesta. Intrebuinţarea culorilor de anelină, a făcut pe sătencele nóstre să părăséscă acea artă populară şi să coloreze ouĕle de Pascĭ

cu diferite culorĭ, pentru ca să păteze şi maĭ mult mânile şi maĭ ales haĭnele copiilor. E cevà străin când la Biserică de Pascĭ şi pe la scrânciob (dulap) în locul ouĕlor celor frumóse, veḑĭ nicĭ tărcăturĭ de-ţĭ face rĕŭ.

Dacă prin unele sate se maĭ găsesc printre femeile bătrâne unele carĭ să maĭ cunóscă acéstă artă, frumos ar fi din partea d-lor învĕţătorĭ localĭ să colecţioneze asemenea ouĕ, precum şi reţeta de culóre şi să le expue la exposiţiunile de lucrărĭ manuale.

Societăţĭ Economice la sate.

In comuna Pomârla s'aŭ pus basele uneĭ societăţĭ economice cu numele: «Anastase Başotă». Preşedinte Econ A. Georgescu.

* * *

La 1 Martie 1902 s'aŭ pus, în Tîrgul Băucescĭ, jud. Roman, basele societăţeĭ de economie şi împrmut «Aurora» cu 18 membriĭ fundatorĭ şi cu un capital de 1.000 leĭ.

* * *

La 1 Ianuarie a. c., în comuna Răcătăŭ, jud. Bacăŭ, s'aŭ pus basele societăţiĭ de economie sătéscă «Şoimul», cu 58 membriĭ înscrişĭ.

* * *

In comuna Corod, judeţul Tecucĭ, prin stăruinţele d-luĭ Revisor şcolar I. Teodoru, a d-lor V. Stegariŭ şi I. Jalbă învĕţătorĭ, a d-lor C. Fulger, Saulea Fulger etc., a preoţilor Bordea, Isac şi alţiĭ, s'aŭ pus basele uneĭ societăţi economice cu numele «Albina». Urăm propăşire noueĭ societăţĭ.

INFORMAŢIUNĬ

Amicul şi colaboratorul nostru I. N. Ciocan, revisor şcolar al judeţuluĭ Roman, şi-a susţinut tesa pentru licenţă în drept, tratând despre: **Succesiunile ab-intestat.**

Felicităm călduros pe amicul nostru, şi-ĭ urăm succes în noua carieră.

* * *

— D-l V. Stoicănescu, institutor în Bucurescĭ, obţinênd titlul de licenţiat în drept, s'a înscris în baroul advocaţilor din Ilfov.

* * *

— D-l N. Niculaescu, membru în comitetul nostru de redacţie şi revisor şcolar al jud. Covurluiŭ, a dat la lumină o broşură intitulată: «Invĕţămîntul agricol în şcóla rurală,» fórte importantă pentru toţĭ învĕţătoriĭ. Ea nu costă decât 20 banĭ, şi este adevĕrată călăuză tuturor celor ce aŭ a se ocupà cu predarea învĕţămîntuluĭ agricol. O recomandăm cu căldură abonaţilor noştri, carĭ 'şi-o pot procurà adresându-se d-luĭ Niculaescu, revisor şcolar. Galaţĭ.

* * *

Miercurĭ, a 4-a ḑi de Pascĭ, a avut loc la Drăgăşanĭ, Vêlcea, o serbare unică în feluĭ eĭ. D-l St. Filipescu, mare proprietar şi senator, a ridicat în mijlocul pieţeĭ din Drăgăşanĭ cu propria sa cheltuială, bustul în marmoră, al mareluĭ şi neuĭtatuluĭ creator al RomânieĭI de astăḑĭ, I. C. Brătianu şi datorit maiestruluĭ Bălăcescu. Tot cu acest prilej, d-l Filipescu a dat în onórea d-luĭ prim ministru, D. A. Sturdza, un banchet, la care aŭ luat parte peste 200 persóne. Serbarea a fost onorată cu presenţa d-lor miniştri: Sturdza, Haret şi I. Brătianu, cum şi un mare numĕr de persóne distinse din întréga ţară.

Este înălţătóre pilda ce dă d l Filipescu, arătând că fie-care român e dator să venereze memoria acelor eroĭ, carĭ ne-aŭ dat România liberă şi independentă.

* * *

Una din celebrităţile nóstre sciinţifice, unul dintre ceĭ maĭ distinşĭ medicĭ din ţară, d-rul N. Kalinderu, profesor la Facultatea de Medicină, membru în consiliul sanitar superior, etc. etc., decorat cu un mare numĕr de decoraţiunĭ străine şi române, în urma uneĭ crude suferinţe, a încetat din viaţă.

Inmormîntarea ilustruluĭ repausat a avut loc Sâmbătă, la 20 Aprilie, orele 3 p. m.

Intréga societate Bucurescénă, a ţinut să conducă la ultimul locaş pe acel ce a făcut falǎ ţăriĭ prin sciinţa şi posiţia sa.

Asociindu-ne din inimă la doliul general, trimitem condoleanţele nóstre mult întristateĭ familiĭ.

BIBLIOGRAFII

Aŭ apărut:

Pestalozzi pentru cultura şi fericirea poporuluĭ. *Propagarea cunoscinţelor agricole prin învĕţător*, de Toma Dicescu, prof. la Şcóla Normală din C. Lung. De vîndare la autor cu 60 banĭ.

* * *

Cultura arborilor (în mod sistematic) de Gh. Strătulescu, învĕţător. Preţul 80 banĭ. De vîndare în Bêrlad la tipografia G. V. Munteanu. Cine cumpĕră 5 exemplare are pe al 6-lea gratis.

* * *

— *Invĕţămîntul agricol în şcóla rurală*, de N. Nicolaescu, revisor şcolar. Preţul *20 banĭ*, de vîndare la autor. Galaţĭ.

* * *

Curs de agricultură practică, de V. S. Moga. De vîndare la librăria Socec, preţul 3 leĭ.

MULŢUMIRI

— D-l **I. Păunescu**, învĕţ. dirig. al scóleĭ Dobrotescĭ jud. Romanaţĭ, a dat gratuit, casele sale, compuse din patru camere, spre a servì de local şcóleĭ din comuna Dobrotescĭ, în cursul anuluĭ şcolar curent 1901—1902.

Dorim ca exemplul acesta să fie imitat de toţĭ ceĭ ce doresc propăşireş némuluĭ românesc.

POŞTA ADMINISTRAŢIEI

I. Popescu, Urzicenĭ.—Sunteţĭ achitat pe anul al V-lea cu chit. 4.254.

Maior D. Constantinescu, Tîrgovişte. — Idem cu chit. No. 4.171.

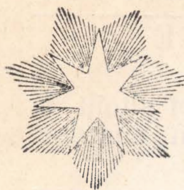
D. A. Alexandrescu, învĕţ. Pipirig.—Idem cu chit. 4.216.

Mihail Seciureanu, Polovragĭ.—Idem cu chit. 4.092. Când vom avé date precise vom publicà, acum nu scim nimic.

Căpitan Grinţescu, Piatra N. — Idem cu chit. No. 6.017, iar pe anul trecut al IV-lea cu chit. 4.026.

Radu Costache, Popesciĭ-Vasilaţĭ.—Căutaţĭ lista publicată în «Monitorul Oficial» ce-l găsiţĭ la Primărie şi vĕ convingeţĭ. Despre cea-laltă nu scim nimic.

STEAUA

Societatea *Steaua* are de scop a lucrà pentru întinderea învĕţătureĭ în popor, prin tipărirea şi rĕspândirea de scrierĭ şi publicaţiĭ morale, patriotice şi de folos practic, şi pentru împiedecarea, prin tóte mijlócele legiuite, a rĕspândireĭ de scrierĭ şi publicaţiĭ imorale, saŭ cu tendinţe contrariĭ statuluĭ şi ideiĭ naţionale române.

Cotisaţia este de cel puţin *doĭ leĭ* pe an, iar pentru învĕţătorĭ, preoţĭ ruralĭ şi săteni, de cel puţin *un leŭ* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întâiŭ an după primirea sa, să facă a se primì în Societate cel puţin alţĭ doĭ membri noĭ.

Cererile de înscriere, însoţite de cotisaţia pe un an, se pot adresa d-luĭ *Petru Gârbovicénu,* strada Sf. Ecaterina, Bucurescĭ.

Comitetul. *Preşedinte,* **Ioan Kainderu,** *membru al Academieĭ Române.— Vice-preşedinte,* **Sava Şomănescu,** *mare proprietar, fost senator.— Admnistrator şi casier delegat,* **Petru Gârboviceanu,** *Administrator al Caseĭ Sf. Bisericĭ Autocefale Ortodoxe Române, director al Şc. Normale a Societăţiĭ pentru învĕţătura poporuluĭ român; — Secretar,* **Const. Banu,** *profesor secundar şi inspector şcolar —Membriĭ,* **Spiru C. Haret,** *Ministru, profesor Univers.;* **I. Dimitrescu Procop.,** *senator şi Primar al Capitaleĭ;* **M. Vădescù,** *deputat, profesor universitar;* **Cristu S. Negoescu,** *profesor secundar;* **Dim. Cecropid,** *institutor, preşedinte al Societăţiĭ corpuluĭ didactic primar. — Censorĭ,* **Const. Alimăneşteanu,** *inginer de mine; Preotul econom* **Const. Ionescu,** *profesor secundar;* **Const. Alexandrescu,** *revisor şcolar.*

Membriĭ înscrişĭ şi cotisaţiunĭ plătite (Urmare).

Chiriţescu P., proprietar (Bucurescĭ), 4 leĭ; Hălăceanu C., inginer, (Bucurescĭ), 2 leĭ; Adamescu C., inginer, (Bucurescĭ), 2 leĭ; Bădescu N., profesor (Bucurescĭ), 2 leĭ; Popovicĭ C., avocat (Bucurescĭ), 2 leĭ; Mihail I. G., (cam nedescifrat), (Bucurescĭ), 10 leĭ; Sihleanu Şt., (Bucurescĭ), 12 leĭ; Danu, doctor (Bucurescĭ), 2 leĭ; Stroescu P., (Bucurescĭ), 2 leĭ; Dumitrescu I., (Bucurescĭ), 2 leĭ; Bârsan G., (Bucurescĭ), 1 leŭ; Stefănescu C., (Bucurescĭ), 2 leĭ; Otnescu G., (Bucurescĭ), 2 leĭ; Durma M. C., (Bucurescĭ), 2 leĭ; Stanian R. R., (Ploescĭ), 10 leĭ; Bellu Al., (Bucurescĭ), 5 leĭ; Radovicĭ G. Al., (Ploescĭ), 10 leĭ; Teodoriu T., (Ploescĭ), 5 leĭ; Lambru D., maior (Bucurescĭ), 2 leĭ; Manolescu Gh., (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Poenaru Ion (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Pilat A. (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Rigler Paul (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Gavrilescu C., (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Ulvineanu P., (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Udrişcă Gh., (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Oceanu Paul (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Zaharia Gh., (Şc. veterinară), 2 leĭ; Podaşcă C., (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Motaş C., (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Popescu Irimia (Şcóla veterinară), 2 leĭ; Farcaş Eftimie, duhovnic (Monastirea Sinaia), 2 leĭ; Năescu Antonie, ierodiacon, (Monastirea Sinaia), 2 leĭ; David Rafael, preot (Monastirea Sinaia), 2 leĭ; Antonie Steeanu, duhovnic (Monastirea Sinaia), 2 leĭ; Macarie, ieromonah). (Monastirea Sinaia), 2 leĭ; Varsamfie Bogatu, ierodiacon (Monastirea Sinaia), 2 leĭ; Gherasim Ghica, paracliser (Monastirea Sinaia), 2 leĭ; Z. Maria Dragomir (Monastirea Sinaia), 2 leĭ; Munteanu Isaia (Monastirea Sinaia), 2 leĭ; Afenief, preot (Chişnăŭ), 1 leŭ; Afenief Iulieta (Chişnăŭ), 1 leŭ; Pelaghia Ursu (Chişnăŭ), 1 leŭ; Presvitera M. Vasiliu (Aĭ-orman), 1 leŭ; Preotul M. Vasiliu (Aĭ-orman), 1 leŭ.

Numĕrul membrilor înscrişĭ cu începerea anuluĭ al II (1902) al societăţiĭ, e de 610; iar numĕrul banilor încasaţĭ de la aceştia şi de la vechiĭ membriĭ, e de 1.311 leĭ şi 20 banĭ.

(Va urma în No. viitor).

MICA PUBLICITATE

Cu 5 banĭ cuvîntul, iar pentru anunciurile cu un numĕr maĭ mare de cuvinte, de la 50 în sus, preţul pentru fie-care cuvînt este numaĭ de 4 banĭ.

GRĂDINA PREOTUL ILIE
Biserica Cotrocenĭ, Bucurescĭ.

Arborĭ fructiferĭ, Arborĭ pentru şosele, Arborĭ altoiţĭ de ornament, Arbuştĭ, Plante urcătóre, Bradĭ, Pinĭ austriacĭ Thuia şi altele. Stupĭ, Trandafirĭ, etc.

A eşit de sub tipar în editura librărieĭ Sfetea, str. Lipscanĭ No. 96, **Gospodăria rurală, ediţia 2-a,** lucrată după programa şcólelor normale şi seminare, cu maĭ multe figurĭ în text, de V. S. Moga.

De vîndare la editor. Preţul 3 leĭ.

A apărut «Medaliile şi decoraţiile române», de d-l Colonel P. V. Năsturel. Preţul 1 leŭ. De vîndare la autor, 112 Calea Văcărescĭ saŭ la Tipografia Carol Göbl, str. Dómneĭ 16, Bucurescĭ.

Eforia Spitalelor Civile din Bucurescĭ.

PUBLICAŢIUNE

In diua de 27 Aprilie 1902, orele 3 p. m., se va ţine licitaţie publică orală la Eforie, pentru arendarea pe un noŭ period de 10 anĭ, cu începere de la 23 Aprilie 1903, a următórelor moşiĭ :

1) Moşia Cacaleţĭ din judeţul Vlaşca, comuna Cacaleţĭ. Licitaţia va începe de la suma de leĭ 115.000 arendă anuală în total.

Garanţie pentru admitere la licitaţie este de leĭ 28.800.

2) Moşia Gogoşariĭ Vechĭ din judeţul Vlaşca comuna Gogoşariĭ. Licitaţia va începe de la suma de leĭ 53.000 arendă anuală în total.

Garanţie pentru admitere la licitaţie este leĭ 13.300.

Condiţiunile speciale precum şi orĭ-ce alte informaţiunĭ se pot luà la serviciul Bunurilor Eforieĭ, în dilele şi orele de lucru.

Licitaţia se va ţine conform art. 68—79 din legea comptabilităţiĭ publice.

No. 10.696.

Singurul care vinde ieftin!

Galoşĭ veritabilĭ Rusescĭ

Pentru bărbaţĭ Leĭ 4,95, 5,95. Pentru dame Leĭ 2,95, 3,95.

GHETE de chevreaux pentru dame Leĭ 10,95, 11,95, 12,95.

GHETE de vax fin pentru bărbaţĭ, cu elastic şi şireturĭ, Leĭ 11,95, 12,95, 13,95, 14,95.

CĂMĂŞĬ bărbătescĭ de di şi de nópte, începênd de la Leĭ 2,95 în sus.

De asemenea şi pentru dame, începênd cu acelaşĭ preţ.

Flanele şi Ciorapĭ

pentru dame şi bărbaţĭ cu preţurĭ fabulos de ieftine.

Bluze de Catifea şi de Postav

Leĭ 8, 9, 10, 12, 14.

Mănuşĭ glace fine Leĭ 2,50 perechia.

In cas rupându-se la încercare se dă altă pereche.

Magazinul „La tóte Sezónele“

Calea Victorieĭ, Bucurescĭ

(Alăturĭ cu poliţia).

5%

Cupon de reducţie pentru cititoriĭ Albineĭ.

Cititoriĭ revisteĭ vor avé un scădĕmînt de 5% din preţurile însemnate, presentând cuponul.

Inst. de Arte Grafice Carol Göbl S-sor I. St. Rasidescu, Str. Dómneĭ 16. — Bucurescĭ